Rev. G. M. Ophoff,
Byron Center, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman. Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 4. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. NOVEMBER 15, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATION

When Thou Shalt Enlarge My Heart

I will run the way of thy commandments, when Thou shalt enlarge my heart.

Ps. 119:32.

When Thou shalt enlarge my heart!

Apparently strange and impossible desire!

For, more than the statement of a mere fact, the expression of an intense longing we must see in these words of the poet.

He would fain run the way of God's commandments, for there is that in him which greatly loves the Word of God and deeply delights in His statutes; and, therefore, it is his earnest desire that his heart may be enlarged, for he understands that such enlargement of his heart is indispensible to the running of the way of God's precepts.

He finds his heart too small, too narrow. . . .

The heart is man's spiritual-ethical driving power; that mysterious, hardly conceivable yet very real, almost indefinable yet clearly experienced center of our human life and existence, that determines the spiritual-ethical direction, the *yes* or *no*, the good or evil, the truth or falsity of all our actions, their direction with a view to God and His will; the nature, motive, purpose of our walk and conversation, our speech and our deeds, our seeing and our hearing, our joy and our sorrow, our pleasure and displeasure, our desires and aspirations, our choice and decisions, yea, even of the deepest inclinations of our being, before they cross the threshold of our consciousness. There, in the heart of man are found the roots, the springs, the hidden and mysterious sources of all his activity.

From the heart are the issues of life! . . . .

Not, indeed, from a purely natural viewpoint. The seat of our thinking and willing is not the heart but the soul of man. But in a spiritual-ethical sense the heart is the center, the fountain-head, the driving force of all we do, feel, enjoy, love, hate, admire, seek, eschew, worship, curse, choose, reject. In that heart is the "either-or", never the "both. . . .and"; there is the love of God or the enmity against God; there are the very roots of the fear of Jehovah or of rebellion against Him; there are the very beginnings, principles of wisdom, the knowledge of God, righteousness and holiness or of folly, the lie, iniquity and corruption. From the heart arise *good* thoughts, imaginations, desires and volitions, words and deeds; or from the heart arise *evil* thoughts, imaginations, desires, volitions, words and deeds. . . .

Never both at once. . . .

Doth a fountian send forth at the same place sweet water and bitter? Can the fig-tree bear olive berries? Can a vine bear figs? . . . .

Neither alternately good and evil. It is always: either-or. And as the heart is, so is man!

When thou shalt enlarge my heart!

Mark, the child of God, the Christian is here speaking. He is conscious of having become a new creature through the grace of Him that called him out of darkness into His marvellous light; by which he received a new heart instead of the old and the controls of his life were transferred to a new directing power, the law of the Spirit of life in Christ Jesus! Of all this the speaker is conscious, for he desires from God, not a new heart, but that his heart may be enlarged. And to enlarge one's heart certainly signifies to make it more spacius, to create more room in it, to give it more receptivity, more power to act, a bigger place in one's life.

But how could the poet even conceive of the desirability of such an enlargement of the heart, unless he were assured that his heart was renewed? Indeed, also the evil heart may be enlarged. And often, in fact, always it is. And the enlargement of the evil

heart means a greater capacity for evil, for enmity against God and rebellion against the Most High; for hatred and envy; for love of the lie, of iniquity and unrighteousness; for the lust of the flesh and the lust of the eye and the pride of life. And the result of such enlargement is that one *runs* the way of sin and darkness and destruction. And how far is this from the intention of the poet! . . . .

My heart is the new heart!

For, when the grace of God touches the heart, it is changed, wholly and radically changed, completely reversed, driven by a new power, actuated by a different law, the law of the Spirit of life. Whatever fearful contrasts and contradictions the Christian may find within him, however deeply he may experience his present imperfection, so that he often hates what he does and does what he hates, he is not, and knows that he is not a man with two hearts. He s conscious of having one heart and that heart is new, filled with the love of God in Christ Jesus!

He is a new creature!

Old things have passed away; all things have become new!

He is pure of heart!

And he delights in the law of God according to the inward man!

Of that delight the poet sings throughout this psalm. Of it he sang in this particular section of it. He prayed that God's law might be graciously granted to him; he chose the way of truth; he laid Jehovah's judgments before him; he stuck unto His testimonies; and he would fain run the way of God's commandments!

Such were the desires, the issues of his heart!

But it appeared that this heart was so small! And he found another law in his members, oppressing his heart, preventing its free expression, its unhampered activity. His soul cleaved unto the dust; he found himself weak; his soul was melting for heaviness. . . .

Not a better, but a larger heart he desires!

More capacity for the love of God, an increase in the spiritual receptivity for the things of God's kingdom; more knowledge of God, more righteousness and holiness, more sorrow over sin and more delight in God's precepts. . . .

Less death and more life!

Less of darkness and more of light!

Enlargement of the heart!

When Thou shalt. . . .

The poet is waiting upon God!

For, he realizes that salvation is of the Lord, and that, if his heart is to be enlarged, God must work within him.

It is not a resolution which he expresses: I will enlarge my heart; it is no vow which he pledges befor the face of Jehovah, that henceforth his heart shall be larger. He realizes that he has no power over his own heart. The God of his salvation must do it! And thus it is, indeed. Only God's sovereign, irresistible grace can change the heart, when it is motivated by enmity against God, when its imaginations are at all times only evil; and only He, Who by the marvellous power of His grace renews us, radically reversing our heart, is able to enlarge it and to make us grow in the knowledge and grace of Christ Jesus our Lord. He is the sole Author of our salvation from its inception to its culmination.

He does so by His Spirit.

For, that Spirit is the Spirit of Christ, the Spirit of adoption, whereby Christ Himself dwells in our hearts and we cry Abba, Father! It is by that Spirit that He renews us; by that Spirit He continuously dwells in us; by that Spirit He opens our hearts wide, so that we hunger and thirst after righteousness and more righteousness; so that we long and are receptive for the things of the kingdom of heaven, for the love of God in Christ Jesus, for the forgiveness of sin and the adoption unto children, for the knowledge of Him in all the preciousness of His grace, for sanctification of life and delight in His precepts. And even as He enlarges the heart and increases its capacity for the grace of God, so He fills it, always, constantly, and out of Him we receive grace for grace!

Even unto the end!

He works within us to will and to do of His good pleasure!

But, mark you well: *He does so!*

Fail not, while you emphasize that the poet acknowledges his utter dependence on his God for the work of salvation even to the end, to notice two other elements in this expression. The one, which you cannot fail to notice, is that he earnestly desires this enlargement of the heart, and that even this longing on his part is already a manifestation of the heart-enlarging grace of God, operating within him. The other is, that he appears to be perfectly confident that Jehovah will surely enlarge his heart. His attitude is not that of a dead and careless and hopeless surrender to the inevitable; he does not coldly and indifferently walk in the way of the flesh, appealing to the fact, that God only can enlarge his heart and that, therefore, he can well afford to serve sin till it pleases the Lord to do so. Neither does he express doubt as to whether it will ever please Jehovah to enlarge his heart. On the contrary, with earnest desire he longs for grace and more grace; and with perfect confidence he looks forward to the realization of his desires and the answer of his prayers:

When thou shalt enlarge my heart!

And such is the way of God with His children!

He enlarges their heart in the way of their longing,

which He only creates; in the way of their prayers, which He only works in the heart; in the way of constant heart-exercise, of which Himself is the Author!

O, to be sure, He does it, not we!

He only enlarges our hearts, not He and we in coöperation with Him!

He that glorieth, let him glory in the Lord!

But to be sure, let him glory!

Many there are who profess to believe in the sovereignty of God's grace who never glory in the Lord at all. They never seek and they never find, though they pride themselves in their seeking; they never ask and they never receive, though they appear to be forever asking; they never strive and they never attain because they do not strive. Never is their heart enlarged; never do they glory in the faithfulness of the Lord Who fulfills all His promises to His people; never do they sing the song of thankful joy and praise because the Lord has heard that prayer. They confess that the Lord *must* do it all, but to them He never accomplishes His work of grace; they emphasize that he who glorieth must glory in the Lord, but they never glory! . . . .

And in the meantime they walk in darkness, in unbelief, in the service of sin, in the way of their carnal mind.

Until it may please the Lord to enlarge their heart!

Dark souls!

Be not deceived by them!

Do not attempt to rouse them from their spiritual lethargy by denying that God must indeed accomplish all our salvation; and by assuring them that they also must add their share and perform their part. For, that God is the sole Author of our salvation and that man has no part in this work of God at any stage of its development, is surely the truth.

And the error of these sickly souls does not lie in their confession of this truth.

Rather must they understand, not only that God *must* accomplish our salvation, but that He surely *does* perform it even unto the end; that when He begins and continues to accomplish His wonderful grace in our hearts, we do not and cannot remain coldly indifferent, waiting in an attitude of sickly passivity, but respond with all our heart, long for His salvation and for more of it, seek it, hunger and thirst after it, open our hearts to His saving influences, walk in the way in which we may expect them, and exercise ourselves in faith and sanctification!

God enlarges our heart in the way of its spiritual exercise!

It is even so with the wicked!

In the way of sin and the exercise of the sinful heart in sin God even enlarges the heart of the natural man ,so that he increases in capacity for evil. And the more he seeks and satisfies himself with the lust of the flesh, the more he craves it and the more it requires to satisfy his lust.

And when God enlarges the heart of His child, He does so, not without but through the heart-exercise of the renewed and sanctified saint, longing and yearning ,praying and seeking, searching the Word, dwelling in the midst of God's people, fighting the good fight, walking in the way of His good commandments.

And thus he goes from strength to strength, rejoicing in the Lord and confiding in His promise.

Until he shall appear before God in Zion!

To be satisfied with His likeness!

I will run!

Such will be the fruit of this enlargement of the heart.

And this fruit is, at the same time, the object of the poet's longing, the reason why he desires that God may enlarge his heart. He would run the way of God's commandments!

To *run* that way, with all the emphasis on the running, is his purpose, the goal he has in view.

The way of God's commandments is the objective standard of our whole life as God wills it, as it is pleasing in His sight ,as it is in harmony with His precepts. For, His will covers our entire life in all its phases and relationships; the life of our body and of our soul, of our intellect and of our will; our life in relation to wife and child, to employer and employee, to the fellow-saints and to the world; our life always and everywhere, on Sunday and during the week, in the church and on the street, in the home and in the shop. The way of God's commandments makes of the whole of our life a divine calling, makes us servants, His friend-servants every moment of our life in the world!

That way I would run!

And to run the way of God's commandments is the same as to walk in it, but with great emphasis! To live not only according to some but according to all of God's commandments, to subject, willingly and readily all our active life, within and without, in private and in public, in the church and in the world, to the will of God, because we love Him with all our heart and mind and soul and strength; to do this without murmuring, eagerly, zealously, with gladness of heart, rejoicing even in tribulation for His name's sake, overcoming the world,—that it is to run in the way of God's commandments!

Now I so often hesitate, find myself reluctant, stumble in the way of God's commandments!

Yet, I long to run!

And run I shall, I know!

When Thou shalt enlarge my heart!

H. H.

EDITORIALS

A Triple Educational Alliance

Home, church and school are frequently referred to as a "triple alliance" with respect to the education, instruction and training of our covenant children and youth.

By this designation is expressed, on the one hand that each of these three has its own peculiar calling and part to perform in the training of the children; and, on the other hand, that all work at the same task and must have the same object in view, so that a close union and coöperation between the three is highly desirable and necessary.

And who will not admit that, thus understood, the phrase is very proper and in actual life the truth of it ought to be considered and applied much more consistently than it usually is done?

To be sure, in the education of the child each one of these three, the home, the church, the school, has its own place and calling; its own relative influence and importance.

Very important, no doubt, is the home-training of the child. Scripture emphasizes this when it very frequently imposes the task and chief responsibility of instructing the child and training it in the way it should go upon the shoulders of the parents. The home is first. It lays the foundation for the child's training. Its influence upon the child is earliest. Long before the church and the school exercise their influence upon the child, the parent, and particularly the mother, is the sole instructor of the child. From infancy, for several years and continuously the child is instructed in the home only. And do not minimize the importance of this early training. Do not proceed on the assumption that the instruction of the little child in these earliest years of its life has very little significance and that education cannot really begin until the child is about of school-age. The "world" is also in this respect often wiser than the generations of God's children, when it emphasizes that everything in the child's life from its very first day is significant for its training, so that one must even be very careful to let the infant dwell and develop in the proper atmosphere, must select the proper colors for its cradle, the proper lines and shapes that meet its eye, the proper sounds to enter his ears, from the very first moment of its existence. You smile about this, and, perhaps consider it gross exaggeration. And it may be admitted that these things can be carried too far, that rule upon rule and precept upon precept often make the training of the child too technical. Besides, the "world" often acts as if the soul of an infant were a "tabula rasa" on which one may write what he pleases; and it forgets, or rather denies that also the infant is by nature dead through trespasses and sins. But we should not overlook the element of truth that the early training of the child is, nevertheless, very important and should not be neglected. In those early days the child receives its first impressions, and these are often deep and lasting; in the home the child receives its first lessons in language, in the knowledge of the Bible, in prayer; in the home he acquires his first habits; and, last but not least, in those early years in the home the child must learn to be obedient and to show respect for those whom the Lord has placed in authority over him.

Besides, in distinction from instruction in church and school, the education and training of the child in the home can assume a much more personal and individual character. In the former two institutions instruction must necessarily assume the form of class-education. This, however, is not the case in the home. The parent is in a position to know and understand the distinctive character-traits of each one of his children and to deal with each child accordingly much better than the teacher in the school-room or the pastor in the catechism-class. The child, therefore, can receive much more individual attention in the home than he could possibly be expected to receive in a class of from twenty-five to as many as forty or fifty children.

And, lastly, it should not be forgotten that the home is the sphere of natural love. The parent loves his child as his own flesh and blood. And this is of great advantage, not only to know and understand the child's needs, its virtues and defects, its strength and its weaknesses, but also to have and manifest proper interest in the child's true well-being, to sympathize with its infirmities, to exercise proper patience with its weaknesses, and to chastise it in love.

And not only does the home exercise this influence upon the child in its earlier years, but it continues to do so for years to come, also after the child is grown to be of school-age.

If from the consideration of the instruction the child receives or may and ought to receive in the home we pass on to estimate the importance of the official instruction it receives in and by the church, the latter would seem to be at a great disadvantage and appear to be of little or no significance.

The church instructs through the ministry of the Word of God in public worship and through catechetical training.

But the preaching, especially in our Reformed Churches, is often of such a nature that the full benefit of it is not derived until the child has passed the years of its childhood. This is no argument for leaving the smaller children at home, while the parents attend the services. On the contrary, I consider it a very bad habit to keep the children at home until it is time for Sundayschool. First of all, the children should be

taught to form the habit of regular church-attendance, and, therefore, should be taken to church by the parents as early as possible, and this at every service. Secondly, we should not forget, that there are other influences at work in the gathering of believers and their children, besides that of the direct instruction through the Word of God. And finally, one is often happily surprised, provided he teaches his child to listen, how much of the preaching of the Word is understood at a very early age. Nevertheless, it cannot be said that the instruction through the preaching of the Word is especially adapted to the mind of the child. Nor should it be. For, it could not very well be without detriment to the congregation.

And catechetical instruction is offered only one hour each week and this only during part of the year.

Yet, also the church has its advantages as an agency of instruction. First of all, it must not be forgotten, that the church has not the calling to teach many subjects and to occupy itself with the general training of the child. It deals with the things of the Kingdom of God, of God's covenant, with spiritual and eternal realities. It aims, not at the head, but through the head at the heart. Its field may be limited, but it is extremely important.

Besides, we must not forget, that the church has a perfect textbook in the Scriptures. For all Scripture is given by inspiration of God. And all other guides for catechetical instruction are directly based upon this one perfect textbook.

And, lastly, the church also has a perfect Teacher. This we are apt to overlook, but it is exactly the great importance and significance of instruction through the instituted offices. Catechetical instruction is after all ministry of the Word of God to the youth of the church. And through His offices Christ will bless and instruct His church by His Spirit and Word. He is the Teacher; our chief Prophet. He guides in all the truth even through His church, by His Spirit, and applies the instruction to the heart of young and old.

The school, too, has its own significance as an educational agency.

It is true, that its main purpose is to instruct the child in those things that pertain to this life. Its teaching is, as to its contents, largely earthly. It prepares the child to take his place in this world. And much of its instruction must needs be technical, whatever may be the boast of many educators of today, concerning "formation of character" and the like. It deals with natural things. It aims and should aim (I would like to emphasize this) chiefly at the development of the mind. This does not mean to deny that even this "technical" instruction must be based upon spiritual principles, for, the fear of the Lord remains the beginning of all wisdom. The fact remains, however, that the direct instruction of the school, primary, secondary or higher, aims at the head.

Yet, the school exercises a profound influence over the child and is a very important agency of instruction. Who would deny it? First of all, it has the advantage of having the child under its influence for several years and many hours each weak. And after all the influence of the school is not limited to its direct and intentional instruction. There is also a personal influence of the teacher on the child, which often is deep and lasting; there is the influence resulting from daily contact with other children, both in the school-room and on the playgrounds. And the school has, besides, a field of its own and instructs the child in subjects that cannot be taught either by the church or in the home and over which even the parents have but a very limited control.

And who does not know that the child easily takes the word of the teacher for granted and can hardly conceive of his being mistaken?

So then, each of these three agencies has its own sphere of influence and its own relative importance.

Yet, they cannot be regarded as three separate institutions, each working independently of the other.

On the contrary, they do and must form an alliance . They must form a bond, a union with three members, each doing its own part, but in coöperation with the others, laboring at the same task, aiming to attain the same purpose.

For, after all, the child is one. He is a unit. There may be different sides to his nature, various aspects to his life. He consists of body and soul; he has mind and will; he is related to the world, to his fellow-men, to God. But you cannot divide him, neither can or may you separate the different aspects of his nature and life. And, above all, his relation to God is one. He is a covenant-child, with body and soul, with mind and will, with all his life and in all relationships and departments of life. And, after all, the one aim of all education is: that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works.

And, therefore, education itself, in home, church and school, must be one.

It surely must be one in principle, on the basis of Scripture. It is very essential, that what is taught in one of the branches of this "triple alliance" be not overthrown and contradicted by the other. For, this works confusion in the soul of the child. He must not be taught that God created the world in the home and by the church, while in school the theory of evolution is inculcated into his mind. Neither is it expedient to teach him that grace is particular, only and always, and that the natural man is totally depraved, to have this truth emphasized in home and in church, while in school he hears the very opposite. Such conflict cannot but be detrimental. There must be coöperation and unity between the different educational agencies.

In order to acquire this unity and maintain it, there must also be proper contact. The parent must not be indifferent to the instruction his child receives in church and at school, but should acquaint himself with it. There must be a manifestation of mutual interest.

And there should be proper coöperaton. Especially should there be coöperation on the part of the parent with respect to the instruction the child receives in church and school. He should see to it, that the child attends, that he behaves properly, that he prepares himself to the best of his ability for the different classes and subjects. And he should be very careful not to speak in a derogatory manner of the teacher before the child or in his presence; nor should he, if the child should complain, be too ready to take sides with him against the teacher. He should remember, especially in cases of discipline, that ten to one the child is wrong and should be reprimanded rather than encouraged in his wrong-doing.

One who daily teaches entire classes of children can readily detect the difference between good and bad home-influence upon the children he instructs.

Thus these three should be one in aim.

And all three should principally unite on the basis of the Word of God, each performing its own part of the work, to aim at the perfect man of God, thoroughly furnished unto all good work!

H. H.

DO I EVER PRAY?

I often say my prayers,
But do I ever pray?
And do the wishes of my heart
Go with the words I say?

I may as well kneel down
And worship gods of stone;
As offer to the living God
A prayer of words alone.

For words without the heart
The Lord will never hear;
Nor will He to those lips attend
Whose prayer is not sincere.

NOTICE TO SUBSCRIBERS

Please look at the expiration date on your address label If you are behind in your subscription, please, remit immediately as we are in need of money.

Ralph Schaafsma

524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Michigan.

Niet Allen Israel

De belijdenis, dat de Zone Gods door de eeuwen heen Zijne Kerk op aarde vergadert in de lijn der opeenvolgende geslachten, wordt dus in de Heilige Schrift overal gesteund. En de Kerk op aarde is dus de vergadering der ware Christgeloovigen en hun zaad. Hierover bestaat onder Gereformeerden geen verschil. In de praktijk echter kwamen in dit verband allerlei vragen op, die lang niet door allen in denzelfden geest en op dezelfde wijze werden beantwoord. Wat toch wil deze omschrijving van de Kerk op aarde zeggen voor de individueele leden dier Kerk in het zichtbare? Zijn allen, die tot de vergadering der belijdende geloovigen en hun zaad behooren, die dus lid zijn van de Kerk in het zichtbare, zooals wij haar zien en kennen, ook hoofd voor hoofd en ziel voor ziel levende lidmaten van het lichaam van Christus? Dekken de begrippen "uitverkiezing" en "kerk als vergadering der geloovigen en hun zaad" elkander volkomen en is op deze wijze het verband te handhaven tusschen de ware Kerk en hare openbaring op aarde? Of moeten we verschil aannemen en handhaven, dat ook de vergadering der geloovigen en hun zaad ten slotte nog een gemengde schare is, waarin ook vleeschelijk zaad is, waaronder ook de hypocrieten verkeeren? En indien dit laatste moet worden gehandhaafd, hoe moeten wij dan die "zichtbare" kerk beschouwen en behandelen, aanspreken en ambtelijk bearbeiden? Moeten we de Kerk, als zichtbare vergadering der geloovigen en hun zaad, zooals we die in eene bepaalde gemeente voor ons zien, behandelen alsof zij de ware Kerk, het ware lichaam van Christus is, of dient zij behandeld te worden als een gemengde schare? Dienen we haar aan te spreken als "geliefden in den Heere Jezus Christus", als "geroepene heiligen", of als "geliefde vrienden" of "medereizigers naar de nimmer eindigende eeuwigheid"? En hoe moet aan die "zichtbare" vergadering, concreet als gemeente bestaande, het Woord bediend worden? Moeten we daarbij uitgaan van de "onderstelling", dat allen verkoren en wedergeboren zijn? Of moeten we duidelijk onderscheid maken tusschen verschillende groepen in de gemeente, onwedergeboren uitverkorenen, onbekeerde uitverkorenen, wedergeboren en bekeerde uitverkorenen, openbare goddeloozen en verborgen, schijnheilige verworpenen? Moet, in verband hiermede, in prediking en onderwijs, zoowel als in ambtelijk vermaan, ook op "zelfonderzoek" worden aangedrongen bij de leden der gemeente? En waarover moet dit zelfonderzoek loopen? Moet het loopen over de vraag of ik *in* het geloof ben, of ik wandel waardiglijk der roeping, waarmede ik geroepen ben, of moet het gaan over de vraag of ik uitverkoren en wedergeboren ben, of ik het geloof deelachtig ben?

We kunnen bij het beantwoorden van deze en dergelijke vragen uitgaan van hetgeen voor allen wel vast-

staat en door niemand wordt ontkend, dat n.l. niet alles Israel is, wat uit Israel is. Verkiezing en kerk op aarde, als vergadering der belijdende geloovigen en hun zaad, dekken elkander niet volkomen. Nooit werd door onze Gereformeerde vaderen geleerd, dat ieder, hoofd voor hoofd, die begrepen is in de vergadering der kerk op aarde, ook al ware zij de meest zuivere openbaring er van, ook levend lidmaat is van het lichaam van Christus. Dit is ook metterdaad nergens het standpunt der Gereformeerde belijdenisschriften. Men heeft wel gemeend, dat de Gereformeerde belijdenisschriften, met name als men ook de formulieren daarbij rekent, niet altijd dezelfde taal spreken en met elkander in strijd komen. Met name het Doopsformulier zou dan uitgaan van het vaste standpunt, dat de Kerk op aarde bestaat alleen uit ware leden van Christus, uit verkorenen en wedergeborenen. Met haar heeft God immers Zijn eeuwig Verbond opgericht; hare leden zijn met Christus gestorven en opgewekt; zij biedt al hare kinderkens ten doop aan, *omdat* deze lidmaten der Kerk en in Cristus geheiligd zijn; en zij dankt, dat God "ons en onzen kinderen" al onze zonden vergeven heeft, en ons door Zijnen Heiligen Geest tot lidmaten van Zijn eeniggeboren Zoon en alzoo tot Zijne kinderen heeft aangenomen. Hier schijnt alzoo de vergadering der geloovigen en hun zaad als de ware Kerk, als een ongemengde schare te worden beschouwd. Maar in Art 29 van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis wordt gesproken van "het gezelschap der hypocrieten, welke in de Kerk onder de goeden vermengd zijn, en intusschen van de Kerk niet zijn, hoewel zij naar het lichaam in haar zijn". Hier wordt dus onderscheid gemaakt. Het is mogelijk, dat men "naar het lichaam" in de Kerk is en toch niet wezenlijk tot haar behoort. De Dordtsche Leerregels, III, IV, 15 willen, dat wij "van diegenen, die hun geloof uiterlijk belijden en hun leven beteren. . . .naar het voorbeeld der apostelen het beste oordeelen en spreken" Maar vr. 84 van onzen Heidelbergschen Catechismus wil desniettemin, dat het Woord aan de gemeente alzoo wordt bediend, dat "volgens het bevel van Christus aan de geloovigen allen en een iegelijk verkondigd wordt en openlijk betuigd wordt, dat hun, zoo dikwijls als zij de beloftenis des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtiglijk al hunne zonden van God, om der verdienste van Christus wille vergeven zijn; daarentegen allen ongeloovigen, en die zich niet van harte bekeeren, verkond'gd en betuigd wordt, dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zoolang als zij zich niet bekeeren". Hier "oordeelt en spreekt men dus niet van allen in de gemeente het beste"; er wordt zelfs zeer scherp onderscheid gemaakt en tot de gemeente gesproken van den toorn Gods en de mogelijkheid van de eeuwige verdoemenis voor sommigen onder hen.

Meer dan schijn is deze onderlinge tegenspraak onzer belijdenisschriften echter niet, mits men een zekere gewilligheid toont om de verschillende uitspraken in het rechte verband te laten en in het rechte licht te verklaren. Hoogstens zou men uit zulke uitspraken mogen afleiden dat ook onze vaderen niet altijd scherp het verband zagen tusschen de ware, geestelijke Kerk van Christus en hare openbaring in de vergadering der geloovigen en hun zaad. Niemand echter leerde ooit, dat die twee elkander volkomenlijk dekten. Men mocht spreken van "een oordeel der liefde"; men mocht "veronderstellen", dat alle kleine kinderen ook wedergeboren waren; nimmer stelde men het dogmatisch vast, dat alle leden der kerk op aarde, ook van de allerzuiverste, metterdaad uitverkoren en wedergeboren zijn. Niet alleen werd de mogelijkheid, dat er hypocrieten verborgen zijn onder de belijdende geloovigen, altijd toegestemd, maar ook verstond men altijd wel, dat niet alle gedoopte kinderen ook hoofd voor hoofd en ziel voor ziel tot het lichaam van Christus behooren. Er mocht verschil bestaan over de vraag, hoe ze te beschouwen, hoe ze te behandelen zijn, maar niet over de zaak zelf. Dit zou reeds in het licht der ervaring niet wel te handhaven zijn. Velen toch worden als kleine kinderen gedoopt, waarvan later blijkt, dat ze geen deel in het rijk van Christus hebben. Ze komen nimmer tot belijdenis, zijn van hun jeugd af onverschillig. Anderen kiezen later, nadat ze reeds tot belijdenis kwamen, soms zelfs op gevorderden leeftijd, het pad der zonde, zoodat ze met den christelijken ban van de gemeente worden afgesneden. Niet allen, die tot de vergadering der ware Christgeloovigen en hun zaad behooren, zooals ze concreet op aarde bestaat en den naam van Kerk mag dragen, behooren ook wezenlijk tot het lichaam van Christus.

En zoo leert het ook de Heilige Schrift. Nergens onderwijst ons Gods Woord, dat, waar God de Heere Zijne Kerk vergadert in de lijn der geslachten van Zijn volk op aarde, nu ook allen, die in die geslachten geboren worden, behooren tot het lichaam van Christus, uitverkoren zijn. Het tegendeel is waar. Niet slechts legt de Schrift er nadruk op, dat niet alles, wat geboren wordt uit Gods volk, geestelijk zaad is, maar ze leert nadrukkelijk, dat dit niet de bedoeling Gods is, dat Hij de lijn der verkiezing en verwerping laat loopen door de geslachten van Zijn verbondsvolk. Dit toch is de hoofdgedachte van Rom. 9. In dat hoofdstuk gaat het juist over deze dingen. De apostel handelt hier niet over de leer der verkiezing en der verwerping in het algemeen, maar over de predestinatie, zooals deze tot openbaring komt en verwerkelijkt wordt ook in de Kerk, in de geslachten van Gods volk. Het gaat immers over Israel, over het volk van hetwelk de verbonden zijn, en de wetgeving, uit hetwelk Christus is, zooveel het vleesch aangaat. Het gaat over Izak en het overige zaad van Abraham, over Jakob en Ezau, over het vleeschelijk zaad en het zaad der belofte, over het ware Israel en het Israel naar het vleesch. En de apostel gaat in dit hoofdstuk uit van een historisch feit. Velen waren immers uit Israel uitgevallen.

Dat is eenvoudig een feit. Niet alles, wat Israel heette is bij Israel gebleven, behouden geworden. Dit is duidelijk uit heel de geschiedenis. Reeds bij Horeb, toen voor het eerst het verbond Gods met Israel bevestigd werd, vielen velen als voorwerpen van Gods toorn. Daar overtrad Israel reeds Gods verbond en werd de breuke, die verder steeds in zijn geschiedenis tot openbaring komt, reeds principieel geslagen. En verder vielen er duizenden en nogmaals duizenden in de bange en vreeselijke woestijn, die nimmer in de ruste ingingen, vanwege hun ongeloof, zoo zelfs, dat toen reeds bleek, dat God in het meerendeel van hen geen welgevallen had. En als Israel straks is ingegaan in het land der belofte, blijkt het telkens weer, dat velen het voorwerp zijn van Gods toorn. De tien stammen worden straks in ballingsschap gezonden, om nimmer terug te keeren. Straks gaat ook Juda naar Babel. En er keert slechts een betrekkelijk klein overblijfsel naar de verkiezing der genade terug. En op het oogenblik, dat de apostel dezen brief schreef, was Israel als natie zelfs niet meer het bondsvolk. De heerlijkheid en de verbonden waren hunner niet meer. Slechts wordt ook uit hen het overblijfsel naar de verkiezing der genade behouden, als ze weer op hun eigen olijfboom worden ingeënt. Dit alles was eenvoudig feit. En toch was het ook een feit, dat deze uitgevallenen behoorden tot het zaad, aan hetwelk de belofte des verbonds gegeven was: Ik zal mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uwen zade na u.

En de apostel verklaart dit feit.

Hij vindt daarbij geen rust in den mensch, maar zoekt de verklaring in God. Het antwoord zou kunnen worden gegeven, dat deze uitgevallenen wel in Gods verbond waren, maar dat ze het met voeten traden en toonden, dat ze het verachtten en verwierpen en alzoo voorwerpen des toorns werden. En dit alles is betrekkelijk waar. De grond van der goddeloozen verdoemenis is hunne zonde. God is rechtvaardig als Hij oordeelt. Ge zoudt hierbij kunnen blijven, zonder u met verdere vragen bezig te houden. Doch de Schrift doet dit juist niet. Zij gaat verder. Zij zoekt de verklaring der dingen niet in den mensch en laat den gang der geschiedenis in uiteindelijken zin nooit van zijn wilskeuze afhangen. Daarom gaat de apostel in Rom. 9 dan ook uit van de vraag: Is het Woord Gods uitgevallen? Is de belofte Gods krachteloos gemaakt. Die belofte toch was gesproken tot Abraham en zijn zaad. En als dan toch niet het gansche Israel Kerk des Heeren blijkt te zijn, als onder de oude bedeeling velen van de "vergadering der geloovigen en hun zaad" verloren gaan, is dan de belofte Gods krachteloos gemaakt? Of was de belofte Gods misschien conditioneel? Stond de zaak van Gods verbond onder de oude bedeeling zoo, dat ze afhing van de vrije wilskeuze der menschen? Moet het zoo verklaard worden, dat Gods Woord beteekende, dat Hij, Zijnerzijds, volkomen bereid was, om Zijn Verbond met alle kinderen Israels op te richten, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, maar dat het alles wachtte en afhing van hun inwilliging van dat verbond? Zoo wordt de zaak niet zelden voorgesteld. De belofte Gods is voor allen, die verkeeren in de vergadering der geloovigen en hun zaad, maar of die belofte ook aan hen zal vervuld worden, dat hangt af van de vraag of zij hunnerzijds haar aanvaarden, Gods verbond inwilligen. Doch dan hangt alles ten slotte aan den mensch. Dan is het verbond Gods dupleurisch, en waar een verbond dan niet vaster kan zijn dan de zwakste partij, staat Gods verbond op losse schroeven, rustend immers in de keuze van een zondig mensch. Dan is de mensch souverein, niet God. .n bepaalt de mensch hoe groot de schare der verlosten zal zijn, niet God. Dan wordt Gods raad verijdeld door den wil of onwil van het booze creatuur. Dan is eigenlijk Gods Woord toch niet *Gods* Woord. De apostel gaat dan ook een geheel anderen kant uit. Wat ook valle Gods raad blijft bestaan en Hij doet al Zijn welbehagen. Gods Woord is niet contingent, het is niet voorwaardelijk. Ook is het niet uitgevallen. Maar dat Woord Gods dekt niet allen, die verkeeren in de vergadering der geloovigen en hun zaad. Het is niet alles Israel, wat uit Israel is. Niet allen, die uit Abraham zijn naar het vleesch, zijn ook kinderen der belofte. Het Woord der belofte betrof niet allen. En niet één dergenen, wien dat Woord wel gold, is uitgevallen. De lijn der verkiezing en verwerping maakt ook nog scheiding in de vergadering der geloovigen met hun zaad op aarde!

Dat is de gedachte van Rom. 9.

En die gedachte werkt de apostel uit door te wijzen op voorbeelden uit de oude bedeeling. Hij wijst op Izak als het kind der belofte in onderscheiding van de andere kinderen Abrahams. Abraham had meer zonen. Toen het woord tot hem gesproken werd, dat in Izak hem het zaad genoemd zou worden, had hij ook reeds Ismael. En later had hij meerdere zonen bij Ketura. Doch het woord der belofte luidde: In Izak zal u het zaad genoemd worden. En uit dat woord werd duidelijk, dat niet de kinderen des vleesches, maar de kinderen der belofte voor het zaad gerekend werden. Wie roemt, die roeme in den Heere. Geen mensch kan uit zichzelven geestelijk zaad, zaad der belofte voortbrengen. Want wij zijn kinderen des toorns en liggen midden in den dood. En wat naar het vleesch geboren wordt, dat is vleesch. Ook Abraham kon geen kinderen des verbonds genereeren. Alleen Goddelijke genade vermocht de vleeschelijke kinderen Abrahams tot geestelijke kinderen te wederbaren en hen tot de gemeenschap Zijns verbonds te roepen. En dit was juist de belofte. God had Zijne kinderen verkoren uit de vleeschelijke kinderen Abrahams. De verkiezing liep in de bedding van zijn geslacht. En nu had het woord der belofte geen betrekking op alle

kinderen, die uit Abrahams lendenen zouden voortkomen, doch alleen op zijn geestelijk zaad, het zaad der verkiezing. Ook binnen den kring van Abrahams vleeschelijk zaad handhaafde God Zijn vrijmachtig welbehagen. Daarom: in Izak zal u het zaad genoemd worden.

Niet minder duidelijk is deze zelfde waarheid uit de geschiedenis van Jakob en Ezau. Rebekka was uit eenen, uit Izak, den zoon der belofte bevrucht. En het was haar vreemd. Ze verstond haar toestand niet, want er scheen in haar schoot eene worsteling plaats te grijpen. En ze ging naar den Heere om licht. En het Woord des Heeren verklaarde haar heur toestand. Straks zou zij twee kinderen voortbrengen. Beide waren naar het vleesch uit Abraham. Beide werden geboren onder het verbond Gods, onder de belofte, in de vergadering der geloovigen en hun zaad, als leden der Kerk op aarde. Beide zouden, naar Gods bevel ook het teeken der besnijdenis ontvangen. En toch was slechts één dier kinderen verkoren. En ofschoon het naar den regel des vleesches zoo zou zijn, dat de tweede den eerste zou dienen, greep ook hier het vrijmachtig welbehagen Gods weer in. In haar geval zou het juist andersom zijn en zou de meerdere den mindere dienen. En alzoo werd er in haar schoot een worsteling geboren tusschen den meerdere naar het vleesch en den meerdere naar Gods welbehagen. En dat alles, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vastbleve. Want Jakob had God liefgehad, maar Ezau had Hij gehaat. Ook hier bleek het dus zeer duidelijk, dat niet de kinderen des vleesches voor het zaad naar de belofte Gods gerekend werden, maar alleen de kinderen der belofte kinderen Gods zijn, en dat Gods souverein welbehagen ook binnen den kring van de historische openbaring Zijns Verbonds en in de vergadering van de Kerk op aarde scheiding maakt. En als Ezau niet in Gods verbond ingaat, dan is het Woord Gods niet uitgevallen.

Dit blijkt ten slotte ook nog uit het woord, dat God sprak tot Zijn knecht Mozes. Gansch Israel was reeds uit het diensthuis van Egypte door Gods machtige hand verlost. Ze waren allen door de Roode Zee doorgegaan en in Mozes gedoopt, afgescheiden door Gods eigen hand van de wereld, als Gods Kerk, de vergadering der geloovigen en hun zaad. Ze werden allen met manna gevoed en dronken allen uit de geestelijke steenrots, die volgde, en de steenrots was Christus. En toen sprak God het woord, dat ook Mozes nog moest leeren verstaan: "Ik zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontferm en Ik zal barmhartig zijn dien Ik barmhartig ben. De apostel haalt dit woord aan uit Ex. 33:19. De geschiedenis, in het verband waarvan dit woord gesproken werd, is beteekenisvol. Het volk Israel had zich grootelijks bezondigd bij den berg Horeb. Het had principieel het verbond Gods verbroken en met voeten vertreden, zich in het gouden kalf eigen goden gemaakt, om die te aanbidden en te verheerlijken, en dat wel op het eigen moment, dat God Zijn verbond met dat volk oprichtte en Zijn wetten hun gaf. De eere en heerlijkheid van Jehova, die Hij zoo schitterend aan hen geopenbaard had, toen Hij hen met een machtigen arm uit Egypte bevrijdde, waarvan zij getuigen waren geweest, hadden ze aan een anderen god gegeven. En de Heere toornde op Zijn volk. Reeds waren er drie duizend gevallen, toen op Mozes' woord de verdervers door het leger waren getrokken. Doch intusschen verstaat Mozes de dingen niet. Hij gevoelt zich beklemd door den loop der dingen. Is dan toch Gods woord uitgevallen? Was Israel dan niet het volk van Gods verbond? Was daar niet, aan den voet van Sinai, de Kerk des Heeren? En zou die Kerk dan toch kunnen ondergaan? Zou God dan Zijn belofte aan dit volk niet vervullen? Stond dan toch Gods verbond niet vast en kon het teniet gedaan worden door een boos en overspelig geslacht? En als de Heere nu ook nog tot hem zegt, dat Hij een engel voor hun aangezicht heen zal zenden, maar dat Hij Zelf in hun midden niet optrekken zal, opdat Hij hen op den weg niet in toorn vertere, wordt alles hem een raadsel. Zou God dan Zijn volk ook in de woestijn kunnen verteren? Zou de bange geschiedenis van Horeb zich straks dan herhalen, totdat God Zijn volk verstooten had? Neen, zoo kan hij niet optrekken. De Heere moet Zelf mee. Hij moet hen in gunst aanschouwen en in genade hen leiden. En zoo vraagt hij: "Waarbij zou nu bekend worden, dat ik genade gevonden heb in Uwe oogen, ik en Uw volk? Is het niet daarbij, dat Gij met ons gaat? Alzoo zullen wij afgezonderd worden van alle volk, dat op den aardbodem is". Ex. 33:16. En de Heere hoort de bede van den Middelaar des ouden verbonds. Hij belooft hem, dat Zijn aangezicht met hen zal optrekken. Doch ook zoo is de man Gods niet gerust. Had de Heere niet van de mogelijkheid gewaagd, dat Hij hen op den weg zou kunnen verteren? Het aangezicht des Heeren kon immers tegenover dat volk, zoo het zijn zonde van Horeb herhaalde, een aangezicht van brandenden toorn zijn! En daarom is Mozes nog niet gerust. Eerst als hij de verzekering zal hebben ontvangen, dat dit aangezicht met hen zal gaan als een aangezicht van liefde en ontferming, van gunst en genade, is er hoop. Dan zal Gods verbond vast staan. Dan zal de belofte aan dit volk vervuld worden. Daarom smeekt hij om Gods aangezicht te mogen zien, om de heerlijkheid des Heeren te mogen aanschouwen. "Toon mij nu Uwe heerlijkheid", zoo bidt hij. En ook die bede zal worden verhoord. De Heere zal al Zijne goedigheid voor Mozes' aangezicht laten voorbijgaan en hij zal Zijne ontferming zien. De Heere zal Zijn naam voor de ooren van Mozes uitroepen. Doch als nu straks dit alles zal geschieden, en Mozes dat aangezicht des Heeren leert kennen als vol van genade en ontferming over Zijn volk, dan moet hij wel verstaan, dat dit gunstrijk aangezicht niet alzoo voor allen is, die verkeeren onder dat volk, dat door Mozes' bemiddeling

uit het diensthuis is uitgeleid. Het geldt niet heel die vergadering der geloovigen en hun zaad. Gods verkiezing dekt niet allen. Zeker, uit dat volk zal de Heere Zijn volk naar de verkiezing redden, leiden door de woestijn, en doen ingaan in Zijne ruste. Zijn aangezicht zal over dat volk lichten in eeuwige ontferming. En daarom kan de man Gods gerust zijn, dat Gods verbond in eeuwigheid niet zal wankelen. Maar hij moet daarbij wel voor de aandacht houden, dat niet allen Israel zijn, die uit Israel zijn, dat er ook onder het volk, zooals het daar aan den voet des bergs gelegerd is, verworpenen zijn, in wie God geen welbehagen heeft, en dat er takken zijn, die afgehouwen zullen worden. Hij moet dus niet verwachten, dat Gods aangezicht nimmer in toorn zal kunnen ontvlammen tegen dat volk, om velen hunner te verteren. De toekomst zal het anders leeren. Want God zal zich ontfermen diens Hij zich ontfermt en barmhartig zijn, dien Hij barmhartig is. Dat is aan hen, over wie Hij naar Zijne vrijmachtige verkiezing eeuwiglijk barmhartig is en Zich ontfermt, zal Hij ook in den tijd ontferming en barmhartigheid betoonen. Gods welbehagen maakt scheiding tusschen vleesch en geest ook in het historisch bestaand bondsvolk des Heeren. Hij voert ook onder hen Zijn raad der verkiezing en der verwerping uit. Hij ontfermt zich diens Hij wil en Hij verhardt dien Hij wil. Gods Kerk op aarde is met die der verkiezing niet identisch.

En zoo wordt ons overal in de Schrift geleerd, zoowel met betrekking tot de Kerk der nieuwe als ten opzichte van de Kerk der oude bedeeling.

Er kan dan ook voor wie zijne beschouwing van de Kerk op aarde uit de Schrift ontvangt en vormt, over het feit als zoodanig geen twijfel bestaan, dat de vergadering der geloovigen met hun zaad op aarde, de Kerk in het zichtbare, niet uit louter verkorenen bestaat. Er is altijd kaf onder 't koren. Hoe men verder ook op andere vragen mag antwoorden, hoe men ook mag spreken van "veronderstelling" of van een "oordeel der liefde"; hoe men verder ook de concreete gemeente mag willen beschouwen, en uit welk oogpunt men haar ook mag willen behandelen in de ambtelijke bediening, hierover kan geen twijfel of verschil van meening bestaan, dat we in onze dogmatische beschouwing der Kerk op aarde deze nooit identiek kunnen stellen met de realizeering van Gods verkiezing in den tijd.

En toch zullen we bij de beschouwing en behandeling der concreet bestaande Kerk in de wereld, nooit mogen uitgaan van de "gemengde hoop" idee, maar zullen we wel zeer zeker moeten blijven handhaven, dat de Kerk als de vergadering der geloovigen met hun zaad de zuivere openbaring is van het lichaam van Christus, en als zoodanig zal zij ook moeten worden behandeld in de ambtelijke bediening.

Hoe dit kan en wat hieruit volgt, hopen we een volgende keer te bespreken. H. H.

De Hope Van Het Schepsel

In de schoone en welbekende pericoop, Romeinen 8:19-22, leert ons Gods Woord, dat het schepsel als met opgestoken hoofde verlangend uitziet naar de openbaring der kinderen Gods; want thans is dat schepsel der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het der ijdelheid onderworpen heeft; doch het is niet zonder hoop, maar is in barensnood tot nu toe, en zal straks vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. En in die houding van het schepsel wijst ons de Heilige Schrift op een teeken van de grootheid der heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden. Want zoo ontzettend groot is die heerlijkheid, zoo had de apostel geleerd in het achttiende vers van hetzelfde hoofdstuk, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren in vergelijking met haar; het valt geheel weg; het heeft hoegenaamd geen gewicht. Hoe diep en zwaar ook het lijden dezes tegenwoordigen tijds, dat we met Christus moeten lijden, ooit zijn mag, in vergelijking met de heerlijkheid, die aan (in) ons zal geopenbaard worden, legt dat lijden geen gewicht in de schaal. Daarheen nu, naar die groote heerlijkheid, wijst ons ook de houding van het wachtend en zuchtend en hopend schepsel, dat als met opgestoken hoofde uitziet naar den dag, waarop de kinderen Gods zullen worden geopenbaard.

Er zijn vele en verschillende antwoorden gegeven op de vraag, op welk schepsel de tekst hier eigenlijk doelt. Sommigen geven het woord hier een universeele beteekenis en laten het slaan op heel het universum, de gansche wereld, redelijke en redelooze schepselen inbegrepen,, goede en booze schepselen te zamen, en meenen hier een grond te vinden voor de voorstelling, dat ten slotte niemand en niets zal verloren gaan, maar in het eind alle schepsel zal worden gered en gezaligd. Een andere verklaring meent, dat de tekst doelt op heel *onze* wereld, met inbegrip van mensch en dier, maar de engelen uitsluitend. Anderen willen, dat de termen: "het schepsel" en "het gansche schepsel" of "de gansche schepping", uitteraard slechts kan zien op onze wereld, maar dan alleen op de menschen. De tekst leert ons dus, dat alle menschen met verlangen uitzien naar de eindelijke verlossing, die met de openbaring der kinderen Gods hare volmaking zal bereiken. Ook zijn er, die meenen, dat dit woord wel ziet op de redelijke schepselen in onze wereld, maar dan op de heidenen, die thans nog geen deel in het rijk van Christus hebben. We zouden hier dan de voorstelling vinden, dat er in de heidenwereld een zeker onbewust verlangen is naar de zaligheid van Gods volk, een verlangen, dat slechts wacht op de verkondiging des evangelies om bevredigd te worden. En aan den anderen kant zijn er verklaarders, die even overtuigd zijn, dat de termen "schepsel" en "gansche schepping" op nie-

mand anders doelen dan op de kinderen Gods zelven, die immers alleen zich van de komende zaligheid in hope bewust zijn en met verlangen naar haar uitzien.

Het mag metterdaad verwondering baren, dat er zoovele verschillende verklaringen kunnen geboden worden van een pericoop, die, naar ons oordeel, zoo duidelijk en scherp belijnd is, dat zelfs geen twee verklaringen mogelijk kunnen worden geacht. Aan den eenen kant toch mogen we uitgaan van het standpunt, dat het begrip "schepsel" in den tekst zoo breed mogelijk moet worden genomen, en dat we het alleen die beperkingen mogen stellen, die door den tekst zelf worden aangegeven. De apostel spreekt immers in vers 22 van het gansche schepsel of de gansche schepping. Op zichzelf nu houdt deze term alles in, wat God in den beginne formeerde, alle dingen in heel het universum, in hemel en op aarde, zonder uitzondering, redelijke en redelooze schepselen, engelen en duivelen, rechtvaardigen en goddeloozen, mensch en dier en het groene kruid, boom en bloem en plant, zon en maan en sterren, met al de elementen en krachten, die door den Heere God in die schepping zijn gelegd. Indien dan ook de tekst zelf ons geen beperking van het begrip stelde, zouden we metterdaad geen andere verklaring mogen geven dan die, welke de woorden laat slaan op heel de schepping. Zoo is het echter niet. De tekst beperkt het begrip zeer duidelijk en scherp. Verschillende elementen van deze "gansche schepping" worden door den tekst zelf buitengesloten. In de eerste plaats is het duidelijk, dat de apostel hier juist niet het oog heeft op de kinderen Gods. Zij toch worden genoemd in vers 23 en dat op zulk eene wijze dat ze duidelijk onderscheiden worden van het "schepsel" en "de gansche schepping". Daar toch schrijft de apostel: "En niet alleen dit, (niet alleen dat het schepsel zucht en met opgestoken hoofde verwacht de openbaring der kinderen Gods) maar ook *wijzelven,* die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelven, zeg ik, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk, de verlossing onzes lichaams". Nu kan er geen twijfel aan bestaan, of de apostel bedoelt met "ook wijzelven" de kinderen Gods, en dat wel in onderscheiding van het schepsel en de gansche schepping, zoodat in den term "het schepsel" de kinderen Gods niet zijn inbegrepen.

Doch is er meer.

Niet alleen de kinderen Gods, ook de goddelcozen zijn buiten gesloten en kunnen, voor wie de Schrift gelooft, geen plaats hebben binnen den kring van "de gansche schepping". In de eerste plaats toch zegt de apostel van dit "schepsel", dat het der ijdelheid onderworpen is *niet gewillig,* dat is, niet door en met zijn eigen wil, iets dat van den goddeloozen mensch niet kan worden gezegd. In de tweede plaats wordt ons het schepsel geteekend als met opgeheven hoofde uitziende naar de openbaring der kinderen Gods, hetgeen zeker met geen mogelijkheid kan worden gezegd van de goddeloozen. In de derde plaats leert ons de tekst van het schepsel, dat het zal worden vrijgemaakt van de dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. En de Schrift leert ons zeker ten aanzien van godloozen juist het tegendeel. De dag der volkomene verlossing der kinderen Gods is tevens de dag hunner eeuwige verwoesting en ontzetting. We houden dus over: de gansche schepping behalve de menschenwereld. Maar om dezelfde reden, waarom hier geen sprake kan zijn van de goddeloozen, kunnen ook de duivelen niet worden inbegrepen in dit "schepsel". Ook van hen toch kan niet worden gezegd, dat zij der ijdelheid onderworpen zijn *niet gewillig;* ook zij verwachten niet met verlangen de openbaring der kinderen Gods; en ook zij zullen niet deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. En tevens kan niet worden gedacht aan de goede engelen. Wel zou van hen kunnen worden gezegd, dat zij "als met opgestoken hoofde" uitzien naar de openbaring der kinderen Gods. Ook mag zeker van hen gezegd worden, dat zij in die vrijheid der heerlijkheid zullen deelen. De uiteindelijke plaats der heerlijkheid zullen ook de heilige engelen immers niet kunnen innemen, totdat het al zijn eeuwig beslag heeft gekregen, en alle dingen verheerlijkt zijn, beide in den hemel en op de aarde, in en onder Christus als het Hoofd boven alle dingen. Doch van hen kan niet worden gezegd, dat zij ooit der ijdelheid onderworpen zijn geweest, en dat ze gebonden liggen in de dienstbaarheid der verderfenis. Ook de engelen, beide goede en booze, zijn dus buitengesloten.

Wat we dus overhouden is heel de schepping buiten menschen en engelen, dat is, de redelooze en stomme schepping. De schepping, de gansche schepping zooals wij haar zien en kennen. Onze aarde, met zee en berg en dal, met rivier en beek en meer, met al haar schatten van goud en zilver en edelgesteente, met al haar reeds geopenbaarde en nog verborgene krachten, zooals ze met deze den mensch dient; met al hare producten van graan en kruid en fruit, met boom en bloem en plant; met den dampkring, die onze aarde omringt, en de wolken, die door het luchtruim zweven; met zon en maan en sterren, zooals ze gesteld zijn om licht te geven op de aarde; de wereld met haar dag en nacht, haar licht en duisternis, haar lente en zomer en herfst en winter; de aarde met haar redelooze schepselen, de dieren des velds en de beesten des wouds, met haar kruipend gedierte en vliegend gevogelte en wriemelende menigte van visschen,—al die duizenden en nog eens duizenden te zamen, in verband met elkander, als het altoos werkende en zich bewegende geheel der stomme en redelooze schepping zijn inbegrepen in hetgeen in Romeinen 8 genoemd wordt "het schepsel" of "de gansche schepping"!

Dat schepsel verwacht, zoo leert ons de Schrift

hier. Het verwacht als met opgestoken hoofde. Het strekt als het ware den hals uit, het steekt den bruten kop als het ware omhoog, om iets te zien van het voorwerp zijner verwachting, dat in 't verschiet ligt. Het wacht dus met een zeer ernstige, gedurige, volhardende, zekere en verlangende verwachting, naar de voorstelling van den tekst.

En het voorwerp van die verwachting van het zuchtend schepsel wordt op tweeërlei wijze ons beschreven. Het is in de eerste plaats de openbaring der kinderen Gods. De kinderen Gods *qua talis* moeten dus geopenbaard worden. Dat kan thans, dat kan in deze wereld niet. Zij zijn thans verborgen. Zooals een standbeeld verborgen is, zoolang als het niet is onthuld, zoo zijn ook de kinderen Gods in deze wereld verborgen, en kunnen ze hier niet tot openbaring komen. Wel openbaren ze zich, in weerwil van hetgeen hen thans nog omhult en verbergt. De wereld mag en moet weten, wie de kinderen Gods zijn, ook in deze wereld. En daarom treden ze in die wereld op met hun belijdenis en door hunnen wandel. Ze belijden, dat zij uit den dood overgezet zijn in het leven, dat zij kinderen zijn des lichts, dat ze van de partij des levenden Gods zijn; en ze bezegelen die belijdenis met een wandel in het licht. Ze zijn afgescheiden van de wereld, vreemdelingen en bijwoners op aarde, burgers van het Jeruzalem, dat boven is, wier kinderen ze zijn. Maar in hun eigenlijke gedaante als kinderen Gods kunnen ze hier niet tot openbaring komen en dat wel uit verschillende oogpunten en om verschillende redenen. In de eerste plaats komen ze hier niet tot openbaring in hun volmaaktheid, als geheiligden en nieuwe schepselen, heilig zooals God heilig is, Wiens kinderen ze immers zijn. God is volmaakt. Hij is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. En Zijne kinderen zijn kinderen des lichts. Doch deze geestelijke volmaaktheid, die ze thans in beginsel bezitten, is bedekt door het "lichaam dezes doods". In de tweede plaats komen ze niet tot openbaring in hun eeuwig en onverderfelijk leven. Kinderen Gods zullen leven, kunnen niet sterven, want ze zijn kinderen des onverderfelijken Gods en ze zijn Zijn leven deelachtig. Doch ze liggen hier nog midden in den dood. En in deze wereld en in dit hun lichaam, waarin ze den dood sterven en straks worden overgegeven aan het verderf des grafs, komt dit leven van hun kindschap niet tot openbaring. Wie merkt hier in dat opzicht het verschil tusschen de kinderen Gods en de kinderen des duivels? In de derde plaats zijn ze hier, ook afgedacht nog van de zonde, uit de aarde aardsch en dragen ze het beeld des aardschen. Dat ze metterdaad als kinderen Gods het beeld des Zoons gelijkvormig zijn gemaakt en het beeld van den Heere uit den hemel dragen, ziet niemand. En zoolang ze in dit lichaam verkeeren en in het aardsche huis dezes tabernakels wonen, kan het niet geopenbaard worden. En eindelijk zijn ze als kinderen ook erfgenamen, erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus, erfgenamen der wereld, van alle dingen. Hun positie, hun eigenlijke positie is, dat ze met Christus alle dingen zullen bezitten en over alle dingen zullen regeeren. Doch ook dat is nog niet geopenbaard en kan hier niet geopenbaard worden. Het tegendeel is waar. Hier worden ze, juist omdat ze kinderen Gods zijn, dikwijls van alles beroofd, en ofschoon het hun belijdenis is, dat ze alles bezitten in Christus Jezus,, dat ze koningen zijn met en door Hem, moeten ze hier niet zelden als bedelaars verkeeren, terwijl juist de kinderen der duisternis alles bezitten en de macht in handen hebben.

De kinderen Gods moeten dus geopenbaard worden.

Hetgeen hen hier verborgen doet zijn, moet worden weggenomen, en zal worden weggenomen, als de laatste bazuin zal slaan. Dan zal het laatste spoor der zonde worden uitgewischt en zullen ze de eeuwige volmaaktheid beërven. Dan zal de dood verslonden worden tot overwinning en zal het sterfelijke onsterfelijkheid, het verderfelijke onverderfelijkheid aandoen. Dan zal het beeld des aardschen voor eeuwig worden afgelegd, om plaats te maken voor het beeld des hemelschen. En dan zullen ze de eeuwige, onverderfelijke en onverwelkelijke erfenis ontvangen, om in de nieuwe schepping eeuwig met Christus te regeeren. Alle schepsel zal dan hen dienen, opdat zij met dat schepsel Gode mogen dienen en in Zijn tabernakel mogen wonen!

Het zal zijn de openbaring der kinderen Gods.

En naar diezelfde uiteindelijke zaligheid en heerlijkheid verwijst de tekst uit een ander oogpunt in vers 21, als daar gesproken wordt van de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. De kinderen Gods zullen worden verheerlijkt. Zooals vers 18 het uitdrukt: er zal eene heerlijkheid tot *in* (eis) hen geopenbaard worden. Het zal niet maar eene uitwendige heerlijkheid zijn, die ze ontvangen, maar hun natuur, hun diepste wezen zal verheerlijkt worden. En die heerlijkheid is een afschijnsel van Gods eigen heerlijkheid. Want zij roemen niet tevergeefs in de hope der heerlijkheid Gods (5:2). God is heerlijk in Zijn eeuwig deugdenbeeld. En het heeft Hem van eeuwigheid behaagd, om een volk te formeeren, dat het beeld Zijns Zoons gelijkvormig zou zijn, dat, zooals Johannes het uitdrukt "Hem gelijk" zou zijn. In volmaakte gerechtigheid, heiligheid en waarheid, zullen ze Zijn beeld dragen tot in het diepst van hun wezen. En de uitstraling van dat creatuurlijke verhemelschte deugdenbeeld Gods is hunne heerlijkheid.

En het eigenlijke van die heerlijkheid is hunne vrijheid. Vrijheid is de staat, waarin we spontaan en eeuwiglijk Gods wil willen, Hem van harte liefhebben met alle onze krachten, en vaardig letten op 't woord van Zijnen mond; de staat der hoogste vrijheid, waarin we nimmermeer iets anders zullen kunnen bedenken willen dan den wille Gods en daarin ons hoogste

zielsgenoegen vinden. Die vrijheid der heerlijkheid ezitten ze thans wel in beginsel, door het gelcof in Christus Jezus, maar wordt toch op allerlei wijze bederven door "het lichaam dezes doods" en bovendien belemmerd door deze tegenwoordige wereld. Doch als de kinderen Gods zullen worden geopenbaard, dan zullen ze ook begenadigd worden met deze heerlijkheid en vrijheid, en in het leven dier vrijheid in de nieuwe schepping nimmermeer door iets belemmerd worden.

Naar die openbaring der kinderen Gods, naar het moment, waarop de vrijheid hunner heerlijkheid zal worden gerealizeerd, verlangt het gansche schepsel, zcoals we dat boven omschreven. Natuurlijk is dit niet zoo te verklaren, dat het stomme en redelooze schepsel zich van die komende hope der kinderen Gods bewust is en met bewustheid ernaar uitziet. Noch ook is dit zoo te verstaan, dat de Schrift ons hier slechts een poëtische voorstelling biedt, waaraan eigenlijk geen werkelijkheid ten grondslag ligt. Veeleer is het zoo dat Gods volk, geleid door den Geest en in het licht der Schrift, alleen zoo de tegenwoordige houding en toestand van dat schepsel ziet en kan verklaren. Want twee dingen staan vast aangaande dat schepsel, twee dingen, die, beschouwd in het licht van Gods belofte, het kind Gods dat schepsel doen zien als staande met opgestoken hoofde, verwachtende de openbaring der kinderen Gods. In de eerste plaats immers is dat gansche schepsel thans der ijdelheid onderworpen, en is het gebonden in den dienst der verderfelijkheid. En onderworpen aan die ijdelheid en in dien dienst der verderfelijkheid, zucht dat schepsel, en kreunt en schreeuwt het als in barensnood. En in de tweede plaats staat het ook vast, dat het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. En deze twee dingen in aanmerking nemende, teekent ons de Heilige Schrift en zien wij de gansche lijdende en zuchtende en kreunende schepping, als een groot schepsel, den bruten kop opstekend, en zich strekkend met stom verlangen naar den dag der openbaring der kinderen Gods!

(Slot Volgt) H. H.

Ingezonden

Waarde Redakteur:—

Wil u zoo goed zijn om dit stukje op te nemen in de Standard Bearer?

"Meent gij, dit Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde? "Neen", zeg Ik u, maar veeleer verdeeldheid."

Zoo heeft eenmaal de Vredevorst tot Zijn discipelen gesproken. En de geschiedenis van Christus' Kerk, door alle eeuwen heen, bevestigt dat Woord des Heeren.

Overal. waar de waarheid des Evangelies zich hooren deed, te midden van ongelcof en bijgeloof, werd vervolging en strijd geboren.

Het heidensche Rome had de Christen-martelaren den wilden dieren voorgeworpen, het Christelijk Rome liet de ketters de volgelingen van Luther, Calvijn en andere hervormers den brandstapel beklimmen, of nam de pijnbank te baat om hen onder de gruwelijke folteringen tot terugkeer onder s'pausen gezag te dwingen. Maar Gods Woord hieid stand. De duivel kon het niet winnen. Het eeuwig Evangelie maakte voortgang. Er kwam een tijd van vrede, waarin God gediend mocht worden naar de overtuiging des harten.

Maar zie, in de verte pakken zich donkere wolken samen aan den horizon, en zien wij reeds het leger aanrukken om te strijden tegen God en Zijn Gezalfde.

Het gedruisch komt steeds nader, en met verbazing staren wij het aan. Want dat leger komt niet tot ons met het zwaard, of met de pijnbank, maar komt tot ons in den naam van "het welzijn der menschheid." Met de woorden, "laat ons een broederschap oprichten. Laat er een samenwerking zijn. Sluit u aan bij dat leger, en gij zult gelukkig zijn. Een vrederijk op aarde zullen wij stichten waarin een ieder het zijne zal ontvangen, die zich aansluit".

En ziet, steeds groeit dat leger aan. Armen en rijken, geleerden en ongeleerden, allen die in hoogheid zijn gezeten. De Masons, de Elks, de Socialist, de Communist, de A.F.O.L. en de C.I.O. The Church Federation en de geheele wereld. En de geheele wereld is verwonderd over dat getal, dat groote en ontzaggelijke getal des menschen. En het teeken is het getal 666.

Wee! wee! hen die op de aarde wonen die zich niet aansluiten bij dat groote getal. Zij zullen niet kunnen koopen of verkoopen.

En toch! niet allen zullen zich aansluiten om zich te voegen bij dat leger. Niet allen zullen staan in dat teeken. Zij zijn het, de begenadigden des Heeren, de verkorenen, de van God geliefden, de gekochten, het overblijfsel des Heeren.

Zij waren dood, wel is waar, maar zij zijn levend gemaakt. Zij waren het niet waardig dat zij zouden mogen lijden om Christus wil. Dat zij zouden zijn een afgezonderd volk den Heere. Om te staan in een ander getal dan het getal des menschen. Om dragers te zijn van de ruste, naar Gods eeuwige raad.

En hoewel zij dragers zijn van die ruste, zullen zij veel moeten lijden op deze aarde. Maar zij zullen op God vertrouwen en niet beschaamd worden. Zij zullen mogen strijden den strijd des Heeren. En hoewel klein in getal, is er Een die voor hen gaat. De Knecht des Heeren, gezeten op een wit paard, om te winnen, en Hij overwon. En Zijn Naam? De Koning der Koningen! de Heere der Heeren! Hallelujah!

Thys Feenstra, Jr.
219W. Lugonia Ave.
Redlands, Calif.

Ingezonden

Geachte Redakteur:—

Mag het onderstaande een plaatsje hebben in ons blad?

EEN RUIM EVANGELIE.

Men heeft sedert het jaar 1924 wel zeer geijverd om duidelijk te maken, dat hetgeen men noemt een eenzijdige evangelie-prediking verkeerd is en hoe men zulk een verkeerde prediking kan onderscheiden. En het schijnt wel, dat men het laatste woord hierover nog niet heeft gezegd. Wij hadden gehoopt en hebben er nu twaalf jaren op gewacht, dat men ons eens duidelijk zou maken, hoe men eenerzijds kon handhaven, dat de uitverkiezing het hart der kerk is, terwijl men terzelfder tijd getrouwe predikers, die dit juist handhaven van eenzijdigheid beschuldigt en hun een plaats op 't gereformeerde erf ontzegt. Als iets in de prediking zou kunnen worden gemist, zeker niet die waarheid, waarvan wij belijden, dat zij het hart der Kerk is.

Is het in den strijd, die gevoerd is, niet duidelijk geworden, dat men eigenlijk niet meer wil spreken van de Goddelijke verkiezing en verwerping, maar dat men liever spreekt van een zekere algemeene verbondsgenade, zoodat het eigenlijk van des menschen wil afhangt of Gods verbond bestaan zal? Heeft men eigenlijk in drie gewichtige punten niet duidelijk gezegd, dat men het Evangelie zoo ruim wil maken, dat ook zij, die vrienden der wereld zijn, zich in de Kerk des Heeren thuis kunnen gevoelen? De kinderen der wereld maken immers door hun deugdzaam leven vele kinderen Gods beschaamd!

En wilde men dit ruime evangelie verkondigen, dan moest men noodgedwongen drie getrouwe leeraars, dienstknechten des Heeren, uitwerpen. Zij toch achtten deze leer zoo gevaarlijk, dat ze haar bestreden met alle krachten en gaven, die God hun schonk. Men moest den euvelen moed hebben om tot hen te zeggen: omdat gij het zoo nauw neemt met het evangelie, is het beter, dat uw stem onder ons niet meer wordt gehoord en werpen wij u uit!

Doch moesten zij smaadheid dragen om des evangelies wil, ons past het om dankbaar te zijn, dat onder ons het evangelie weer zoo mag worden verkondigd, dat Gods naam op 't hoogst verheerlijkt en de mensch op het diepst vernederd wordt; dat onder ons nog gehoord mag worden dit eene: God alles en de mensch niets! Dat ook het verbond alleen Godes is, en dat het niet hangt aan de beslissing van een nietig mensch of Gods verbond zal bestaan, noch ook met wie Hij Zijn verbond opricht, maar van Zijn vrijmachtig welbehagen alleen.

Hartelijk dank voor de plaatsing,
Henry D. Mulder,
Rock Valley, Iowa.

De Kroon Des Levens

Jac. 1:12.

Nadat we beproefd gebleken zijn.

Telkens weer wordt de gemeente van onzen Heere Jezus Christus er op gewezen wanneer zij temidden van strijd zich bevindt, om vooral niet te vergeten, dat haar kroning zeker komt. Soms wordt haar dit voorgehouden wanneer de vijand rondom haar woelt en woedt, haar tracht te verleiden door allerlei begeerlijkheden des vleesches, zooals eer en aanzien, of ook wel haar dreigt met vervolging en verguizing. Want de vijanden des Heeren zijn nu eenmaal geen vrienden van Christus' bruid wanneer zij getrouw is aan haar Koning. Zoo was het niet slechts in verleden tijden, maar zoo is het ook nog vandaag. Vandaag wanneer het hoe langer hoe moeilijker wordt, om zich niet te verbroederen met de wereld in allerlei corporatie of vereeniging. Te midden van een wereld, die zich niet bekommert om God en Zijn Woord blijft het roeping om nauwkeurig toe te zien, dat wij tweeerlei niet uit het oog verliezen. Allereerst, dat we die vijanden in geen enkel opzicht over ons laten heerschen. Ook de wereld wil nog wel wat toeschikkelijk zijn, zoodat ge schijnbaar niet geheel en al met haar behoeft mede te doen. In haar vergaderingen behoeft ge niet te verschijnen indien ge niet wilt, als ge slechts u aansluit, het noodige bedrag betaalt door haar bepaald en de genomen besluiten eerbiedigt. Ge behoeft niet eens het insigne te dragen en men wil het aldus voor u gemakkelijk maken, als ge maar mee gaat.

Maar mee moet ge, want indien niet, dan blijft er voor u dit over, dat ge niet zult kunnen koopen en verkoopen, niet zult kunnen verwachten uw dagelijksch brood te verdienen gelijk voorheen. En juist omdat de wereld het zoo gemakkelijk voor u wil maken is het daarom des te meer zaak om op onze hoede te zijn. Zij verzoekt u aldus en eenmaal in haar garen gevangen zult ge niet zoo gauw uit haar klauwen kunnen ontkomen. Wie zich eenmaal gaf, aan haar overgaf, zal het ervaren, dat hij hoe langer meer, die wereld gaat dienen. Het kan nu eenmaal niet anders, want wie van de lijn afbuigt in het begin, loopt tenslotte zoover mee, dat hij daardoor duidelijk toont tot wien hij behoort en welke beginselen hem beheerschen. Precies als men zich van de Waarheid afkeert. Eerst heet het dan, de Waarheid, ja, die hebben wij lief, die is ons dierbaar, maar het neemt tenslotte geen jaren, of men komt er openlijk vooruit, dat wat men vroeger zeide te gelooven, toch eigenlijk niet *de* Waarheid is. Er zijn ten slotte toch ook nog wel andere waarheden. De vroegere vrienden, broeders genaamd, worden de grootste vijanden. Zoo is het altijd. Niemand kan twee heeren dienen, hij dient een van de twee altijd, één en dat ten koste van den ander.

In de tweede plaats, houdt de Schrift ons voor

oogen, dat we op die kroon des levens gedurig zullen letten. Deze gedachte toch, dat er een kroon wacht, moet in den strijd nooit worden vergeten. Telkens weer is de werkelijkheid van den weg tot die kroon een van moeilijkheden. Het vreezen, klagen en lijden is de Bijbelheiligen niet vreemd. De duisternis der benauwing is er en dat zelfs zóó, dat een man als Asaf zijn God ging beschuldigen van niet te weten, wat hij wel leed, in tegenstelling met den voorspoed en rijkdom der goddeloozen. En wie nu niet op zijn hoede is, komt bij Asaf terecht.

Jacobus schrijft zijn brief aan menschen, die te midden van velerlei verzoekingen zich bevinden. Het zijn de vrienden Gods, die zich als van Zijn partij moeten openbaren te midden der wereld. En in plaats van daarover te klagen, in plaats van tot hen te zeggen, dat het toch wel erg is, ja jammer, dat zij zulk een bange weg moeten bewandelen, roept hij hen toe 'acht dit voor groote vreugde, mijne broeders'. Wij, die in onzen tijd nog niet ter helfte ervaren, wat toen hun deel was, zouden zeggen, neen maar, dat is toch te kras. We moeten noodig om wat verandering bidden. We moeten bij de geringste omstandigheden gauw vragen, dat het spoedig anders moge worden. Als de hemel geen regen geeft, als het werk en met het werk de staf des broods wordt gebroken, als de inkomsten inkrimpen, dat een mensch niet meer ruim zijn leven kan maken, dan moeten we vooral gaan bidden om iets beters. We moeten biddagen uitschrijven, opdat een ieder weer naar zijn stand moge ontvangen. Die ellendige depressie moet weg, want dat doet ons geen goed, het is al mooi genoeg wanneer dat eens voor een jaar aanhoudt, maar jaar in jaar uit, neen, dat deugt niet. En we worden vroom daarbij. Gods zaak lijdt, omdat wie niet genoeg geld verdienen. Ondertusschen, och wie eerlijk wil zijn zal belijden, dat in die tijden de zaak Gods niet zoo zwaar weegt als men wel voorgeeft. Wij lijden, ons vleesch lijdt en daarom al dat gedoe over betere tijden en hoogere loonen. En waarlijk wie zich eens nauwkeurig onderzoekt zal bevinden, tot beschamens toe, dat dat eigenlijk de zaak is.

Hierbij komt, dat Jacobus de verzoekingen maar niet betrekt op economische toestanden, doch de verzoekingen in nauw verband zet met het vriend Gods zijn. En dan is er altijd depressie. Nauwkeurige lezing brengt aan het licht, dat de weg van Gods Kerk eene door God gewilde is en dat het niet bij geval, maar juist opzettelijk door den Heere zoo gewild werd, dat Hij zijn volk te midden der verzoekingen plaatst, hen door verzoekingen omringt. Geheel de wereld lokt, dreigt, trekt af van den levenden God.

Principieel is er verzoeking, omdat Gods Kerk uit het andere beginsel leeft, het beginsel namelijk om vriend van God te zijn. Welnu, gelijk het waar is dat wie een vriend der wereld is, een vijand Gods geheeten wordt, evenzeer is het waar, wie een vriend Gods genaamd wordt een vijand der wereld is. Hij is het allereerst, omdat zijn houding niet slechts eene van lijdelijkheid is, doch van actie. In die wereld leeft hij niet het leven der wereld, leeft niet uit de beginselen der wereld en jaagt niet naar het doel der wereld. Daarom haat hem die wereld. Die wereld zegt hem, alles goed en wel, dat gij er godsdienst op na houdt, maar een dag per week is genoeg waarop gij uw psalmen zingt en u afzondert, de andere zes gaat gij met ons mee. Dat is het contract en wanneer ge dat contract teekent zijn wij ten slotte de beste vrienden.

En die haat der wereld duurt gansch het leven door voor de Kerk des Heeren. Hoe men het ook wende of keere, slechts in het meegaan met die wereld zult ge voor ellende en lijden bewaard blijven. En wie niet mee wil, die moet zich op de vijandschap voorbereiden.

Er is echter niet alleen een verzoeking die direct uit de wereld op Gods volk afkomt, maar er is ook een Goddelijk oogpunt, waarom Hij Zijn volk te midden van die verzoekingen plaatst. Niet zoo, dat wij die verzoekingen zouden zoeken, dat zou natuurlijk geheel en al in strijd zijn met de bede om in de verzoeking bewaard te blijven. Wie de verzoekingen gaat zoeken kan er op rekenen, dat hij er zeker in vallen zal en ook nooit den moed zal hebben, om te bidden, bewaar mij nu, o God!

Daarom is er ook een groot verschil tusschen de verzoekingen zooals die uit de wereld ons toekomen en gelijk we die van den Heere ontvangen. Het verschil wordt duidelijk als we letten op het feit, dat hetzelfde woord hier gebruikt voorkomt als beproeving. Doel Gods met de verzoekingen, zooals we die op ons pad ontmoeten is altijd weer om lijdzaamheid te bewerken. Juist wat onmogelijk schijnt wordt waar. Welzalig is de man die beproefd wordt. De Heere wil hem door de menigerlei verzoekingen, hier eene beproeving genoemd, niet om doen komen, doch hem doen verduren of verdragen, wat dan ook de beproeving zijn moge. Alleen maar er is wijsheid toe noodig om dat te zien. Niemand weet met zijn verzoekingen de weg, tenzij hij inwendig verlicht is en door die inwendige verlichting zich tot Gods Woord wendt, om aldus gansch den weg te willen, die Hij met Zijn volk houdt. Zonder meer schijnen al de beproevingen dingen te zijn, waar we juist geen behoefte aan hebben. We zien Gods doel niet, zien dan ook niet de middelen, die God wil gebruiken, om tot het eindoel te leiden. Zien niet, dat Gods weg de goede weg is. Wat we zien zijn dingen, los naast elkander liggende feiten en dat zonder God. Wie zou dan ook blijde kunnen zijn als hij op s'levens weg al maar narigheid, tegenspoed, lijden en wat dies meer zij, tot zijn deel heeft? En wie dat niet ziet, hoe zou hij dan toch blijde kunnen zijn? Neen, hij is geneigd,

om de wereld wat te gemoet te komen. Vooral dan, wanneer hij ziet, dat ook andere belijders van s'Heeren Naam, het wat ruimer nemen. Zij hebben een weggetje gevonden waardoor men, neen, wel niet geheel en al, maar toch voor een deel, een groot deel soms, met die wereld mee kunnen. Zij zijn niet eng, doch ruim. Zij behooren tot de fatsoenlijke Christenen. Zij zijn ook niet Anabaptist en ook willen zij niet tot die klas van menschen gerekend worden, die met een boekje in een hoekje zitten. Zij geven hoog op, dat hun godsdienst is eene voor alle 'terreinen' des levens. En komt dan niet de vraag op, kan het wellicht niet een beetje te eng zijn met onze wereld en levens beschouwing? We zijn toch in de wereld en we moeten er nu eenmaal door zien te komen?

Zeker, we moeten door de wereld. Maar die doortocht moet, met het oog op die kroon des levens. En dan zóó, dat de reiziger op weg daarheen niet in de verzoekingen omkomt. Trouwens Jacobus prijst zoo iemand, met dat doel voor oogen, zalig. Zalig op weg naar de kroon en dat te midden van velerlei verzoekingen? Zalig terwijl men in de ellende zit en verkeert?

Zaligheid is de vervulling van al onze behoeften. Zalig is, dat mij niets zal ontbreken. Zoo bezien komt de vraag op, maar kan dat wel? Wat is dan het verband? Allereerst, dat de verzoeking in zich geen zaligheid draagt. Zonder meer zouden we, omdat het de Schrift is, zeggen, we verstaan er niets van, het lijkt wel wat op een mysterie, een mysterie, dat ik ook niet kan gelooven. Maar zoo is het dan ook niet. Neen, maar lettend op de oorzaak der verzoekingen, dan ligt de verklaring voor de hand, dat deze ons overkomen omdat wij vrienden Gods zijn. Verdrukkingen omdat we voor God optreden, voor Zijn Naam willen lijden en voor Zijn zaak strijden. Dat we dus de werkelijkheid der dingen zien naar dat zij in waarheid zijn. En om door de dingen nu niet overmand te worden schenkt de Heere wat er toe noodig is. Tweeërlei word ons dan ook voorgehouden. Zalig is de man, die de verzoeking verdraagt. Dat wil zeggen, zaligheid is het ontvangen van wat *nu* noodig is. En noodig is, dat het Goddelijk doel en oogmerk moet worden gezien in alle en met alle dingen, en dat in spijt van alle dingen, dwars ten koste van alles heen, zoo dat Gods kind zich als vriend Gods openbaart. Maar ook zalig met het oog op wat nog wacht. Straks komt er de kroon des levens. Wat de kroon dan wel zijn mag? De kroon doet ons denken aan een boom. De pracht zit in den top. Niet de stam en wortels zonder meer en nog wat takken en bladeren, maar de boom in zijn prachtige kroon. De boom als een geheel, volgroeid uit wortel, stam en takken met zijn sierlijken kruin. Als het voltooide, schoone, heerlijke en het volle. De kroon is dan ook niet de koningskroon, want die ontving de Heiland alleen, doch de kroon in den zin van het voltooide. Hier dus van het volle, rijke zalige leven, dat hier slechts een begin was, maar daar volmaakt zal zijn.

Welnu, de zaak is dus niet zoo, dat die man zalig zal worden, maar nu alreeds is. Wat een tegenstelling! Zalig is de man dragende, verdurende de verzoeking. Sluiten die beiden dan elkander juist niet uit? Wat een zuchten, tranen, zwarigheden. Wat een weedom. Heeft zoo iemand nu werkelijk deel aan het hoogste, dat men denken kan? Werkt de menigerlei beproeving of verzoeking juist niet droefheid? Of ligt het dan toch nog in de bedoeling om hier te leeren, gelukkig is de man, die na de beproeving de kroon des levens zal ontvangen? Zoo ongeveer, gelijk men het vaak hoort, naar deze wijze van spreken, hier is het nog maar eventjes, straks is het voor goed uit met alles wat we hebben moeten lijden? Neen, want de tekst leest niet dat hij zalig wordt, maar als hij beproefd wordt. Het wijst dan ook op iets, dat die man van anderen onderscheidt. Het wijst er op dat door de verzoeking het karakter van dien man tot openbaring komt als beproefd zijnde, uit geestelijk oogpunt. Men spreekt soms van beproefde menschen. Iets, dat niet bedoeld te zeggen dat het menschen zijn, die verzocht worden, doch menschen, wier deugdelijkheid voor den dag kwam. Het zijn soliede, vertrouwbare menschen. Met het minste en geringste stellen zij zich niet tegen u. Zij zijn vandaag niet met den duivel en morgen met Gods volk. Hun leven toont wat er in hen is. Trouwens, ge kunt er op rekenen, dat niemand ooit iets anders openbaart dan wat hij werkelijk is. De hypocrieten nu als uitzondering genomen, dan is dit zeker waar, dat iemands leven en levensopenbaring altijd beantwoordt aan zijn inwendig zijn. Welnu, zoo is het ook met de vriend Gods te midden van de wereld. De vriend van God openbaart, dat hij een beproefd man is. Hij weet ik moet lijden. Te midden van den strijd tegen den ouden mensch, uit kracht van zijn verhouding tegenover den Heere weet hij, dat het des Heeren wil en weg is,om hem dwars door menigerlei beproeving te brengen tot de kroon des levens. Hij openbaart dat ook. Allereerst, ik moet lijden, omdat de wereld mijn God niet wil en daarom mij niet willen mag. In de tweede plaats, ziende op den God des Verbonds is het hem gegeven niet alleen in de zaak van Christus te mogen gelooven, maar ook voor diezelfde zaak te lijden. Hij mag niet alleen lijden maar kan het ook. En ziende, dat er geen andere weg is, wil hij om Gods wil ook lijden. Hij spreekt niet over, noch ook schept zich problemen, zoodat het nog te bezien staat wat de weg des Heeren zijn zal. Hij is onvervaard.

Trouwens, feitelijk verliest de Christen nooit iets. Wezenlijk doen de menigerlei beproevingen hem geen kwaad. Want wat hij verliest is juist datgene, wat hij missen moet. In den weg der heiligmaking ontvalt hem alleen de nawerking van den ouden mensch. Maar

het is juist daardoor, dat hij geestelijk schooner wordt, opwascht in de kennis en de genade van zijn Heiland. Hij ziet hoe langer hoe meer het onderscheid tusschen wat zijn God en wat de wereld wil. En het is mede door dien weg, dat het geesteljk karakter van zijn beproefd geloof schittert in zijn geestelijke kwaliteit.

Daarbenevens, hij weet ook dat niet alleen niets bijgeval hem overkomt, doch ook, dat de Heere precies weet wat de beste weg is en de beste middelen zijn tot die kroon. Neen, hij weet het, niet omdat God Zijn werk niet vertrouwt overkomt hem de weg der menigerlei beproeving, want God weet en kent Zijn werk van begin tot einde. Hoe zou het ook anders kunnen? God de Heere beproeft niet om eens te zien hoe het met Zijn werk er bij staat. Daartoe is de beproeving niet van noode. Hij toch is de auteur, de bewerker en de voleinder van alles wat Hij ooit begon. Maar juist hierin ligt het geheim, God wetende dat Zijn kind het product is van wat Hij in en met dat kind deed en doet, durft Hij het aan, om Zijn kind temidden van allerlei verzoekingen te werpen.

Zoo nu ziet ook Gods kind het Goddelijk oogmerk van dat alles. Hij ziet op zijn Heiland, die dienzelfden weg heeft afgelegd voor hem. En die Heiland roept hem door het Woord toe. Ik ben dienzelfden weg doorgegaan voor u. Mijner is die kroon. Men heeft Mij gedood, doch ziet Ik leef en gij zult leven. Strijdt gij in deze Mijne overwinning.

Dat is dan ook het heerlijke. De Overwinaar geeft die belofte. Hij heeft de overwinning en is bezitter van die levenskroon voor u. Daarom is dan ook de belofte niet ijdel, dat wie aldus den weg der beproeving aflegt ook de kroon zal ontvangen.

Wie ze zijn? Jacobus zegt, die Hem liefhebben. Die dus naar Hem uitgaan en in Hem al hun heil vinden. Het zijn diegenen, die de verzoeking hebben verduurd, omdat het bij hen om God ging. Naarmate de vijand woedt en de weg ook voor ons moeilijker wordt, is het zaak, om acht te geven op dit woord. Zijt ge vriend van God en dus van Zijn partij, dan wacht u de menigerlei verzoeking. De wereld komt u zeer zeker in het gevlei en zal telkens weer trachten u van den levenden God af te trekken. Uw weg mag loopen door water en vuur. Het zal op alle gebied openbaar worden, dat ge zult moeten kiezen, beslist zult moeten kiezen tusschen de wereld en uw God. En uw vleesch zal zeker een woordje mee spreken. Maar, wiens beproefd karakter over het alles zal blijken, doordat hij de beproeving zal hebben doorstaan, die zal de kroon ontvangen des levens. En terwijl schijnbaar moegestreden, hij zal gekroond worden, als het loon der genade hem wordt geschonken en zijn God zal ten volle waarmaken wat Hij eens mocht zingen hierbeneden, Ps. 68:1, 2.

W. V.

Reply To J. H. Kortering

The brother's communication to which I here reply is found in the Standard Bearer for Nov. 1, 1937.

The brother wrote, "In the second place I stated that I could not understand the reason why Rev. Ophoff changed his attitude toward the communication that I sent him and criticized it publicly in the Standard Bearer entirely contrary to what he himself wrote to me personally in a letter under date of March 26, 1937."

Let me reply to this and give the reason. It is true that in my letter to him I stated that I was in agreement with *all that he had written* and that later on I publicly criticized the very writing of his concerning which I wrote him that I was in full agreement with it. How is this change of front on my part to be explained? This way. My first reading of the writing in question was much too hasty, due to the fact that all my time was occupied with other work. Hastily glancing through the article, I failed to detect anything with which I did not agree. So I wrote the brother that I was at one with all he had written and added that I would remove through an article in our magazine the wrong impression that my previous articles on the budget might have left. Then came the summer vacation and with it some leisure. So I again turned to the brother's article. After reading and rereading the writing in the earnest attempt to discover the argument in it and to know what the brother was seeking to establish, I encountered statements with which I did not agree. Yet with most of what the brother had written, I was still at one. See here my explanation of my writing the brother that I agreed with all he wrote and of my appearing in our magazine with some criticism bearing on the very writing with which I was at first in full agreement. I cannot say more. If after reading this explanation, the brother resolves to drop the matter, it is well. If on the other hand, he feels constrained to publicly chastize me in the Standard Bearer for my carelessness, it is also well.

The brother must believe me when I say that in my leisure I most earnestly endeavored to understand his writing (a very long writing of some eight typewritten sheets, unspaced, a writing therefore, that could not very well be published in its entirety), a writing that I with all my other work am still studying in the attempt to lay hold on the real propositions to the defence of which the brother rose and still rises. I would therfore appreciate it very much and be grateful to the brother if he would henceforth kindly refrain from saying that I "quoted here and there and omitted at pleasure. . . ." Fact is that I published the entire third section of his article, that section in which he criticized certain statements that I made in the Standard Bearer respecting the budget and in which

are found statements with which I did not agree. One of the reasons I refrained from publishing the other sections of the brother's writing is that, so it appeared to me, they constitute a defence of a proposition with which I am in full agreement.

I made the statement that I earnestly attempted to discover in the brother's writing the argument and to lay hold on the positions that the brother in his writing seeks to prove. And I thought I had succeeded. These propositions, it seemed to me, were three in number and had to be framed as follows:

1. The offering made for the poor and those made for the maintenance of the ministry are essentially alike.
2. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the service are of equal importance.
3. Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them.

The statements of these propositions drew from the brother the following retort, "I agree that in essence I rose to the defence of the following propositions. . . . However, the third propositions as drawn up by Rev. Ophoff, does not do justice to the basic idea that I was defending in the entire article. . . . Rev. Ophoff, to be fair, should have made this proposition read thus: Believers are in duty bound to give toward the offerings made during the services as the Lord has blessed them". Fact is then that my attempt to understand the brother ended in failure. But now I ask in all candor, what is the difference in meaning between this third proposition as formulated by me and as formulated by the the brother? True, the clause "made during the services" does not appear in my formulation. But is it then also one of the points at issue that the offerings may not be made outside of the service but must always be made during the service? I must confess that I do not understand. I cannot believe that the brother is addicted to the view that no contributions toward the support of the ministry may be made outside of the services for public worship on the Sabbath.

Now to continue. Furter on in the last communication of the brother, one encounters a paragraph that reads in part, "The time is now come that we must openly get at the root of the debate. The question is not whether the servants of the Lord, the Ministers, in a legal sense are entitled to a necessary living reimbursement. On this we are all agreed".

Let me say in passing that, neither did I make this one of the issues of our debate. Reading the writing of the brother, it appeared to me that one of the points he attempted to make is that the material support received by the minister from the flock *is alms*. And this according to Scripture is most untrue.

But let us now have from the brother, what, according to him, forms the real issue in our debate. I quote, "But the question is, out of what kind of a fund, fund in the domain of the church of Jesus Christ, do they (the poor and the ministers) receive this support? . . . .Augustine sets forth in language that leaves no question, that the servants (ministers) as well as the poor lived out of that fund that had accumulated from the sacred oblations made by the believers. And Calvin in his work uses language that leaves no question that the servants as well as the poor lived out of that fund that accumulated from the sacred offerings made by the people of God." So far the brother.

Thus, according to the brother, the real issue in our debate is, "From what source do the ministers and the poor in the church draw their support." Now it is indeed new to me that this is the real issue. I say in all truth that I was not aware of this. Further, according to the brother, this source is the funds contributed by the believers, that is, by the members of Christ's church. I ask, is this true? And my reply, Of course this is true. Pray, from what other source would the ministers and the poor derive their support, if not from this source? It follows from the very nature of matters that the ministers of the Word and the poor in the church are, must be, supported solely by the contributions of the *members of the church* with sufficient means. Did I in any of my writings ever maintain the contrary? Indeed not. Yet in this last communication the brother writes as if I did, and actually challenges me to prove that the ministers and the poor should derive their support from some other source. May I kindly ask the brother to henceforth please refrain from ascribing to me views that he can find in no article I ever wrote. This is not the first time that the brother makes himself guilty of this. In a former communication to me the brother wrote, "I am sincerely afraid, brother Ophoff ,of your teaching, that there is a great and important difference between the offering for the maintenance of the ministry of the Word and the offering for the poor." The clear implication of this statement from the brother's pen is that I openly taught (in our Standard Bearer) that the offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the Word *are not* of equal importance. But let me affirm that in no copy of the Standard Bearer have I ever taught this. The fact is that in the Standard Bearer for June 1, 1933 (p. 368) is found a paragraph from my pen in which I affirm that the offerings for the poor and those for the maintenance of the ministry of the Word *are of equal importance*. The paragraph deals with the offerings for the poor and its closing sentence reads, "This *is not saying that* the other offerings (the offerings for the ministry) are not equally as essential and obligatory." Here I negatively assert that the offerings for the maintenance of the ministry of the word are as essential and obligatory and thus as important as the offerings for the poor. Now the rather astonishing fact is that the very paragraph in which I state this

(that both kinds of offerings are of equal importance) is quoted by the brother in support of his contention that I openly taught, to use the brother's own words, "that there is a great and important difference between the offerings for the maintenance of the service and those for the poor." This is rather astonishing. I have twice before called the brother's attention to this. But as yet he has said nothing about it. May I again ask the brother to henceforth refrain from ascribing to me views that are not only mine but that are even opposed to what I actually have been teaching in my articles?

As to the issues of this debate as stated by the brother in this last communication of his, I cannot debate with the brother on these issues as I am in full agreement with them. I, too, am of the conviction, as well as the brother, that the offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry are of equal importance and essentially alike (from the point of view of their being offerings). I, too, am of the conviction that the poor in the church as well as the ministers of the Word are and must be supported solely by the contributions not of the people outside of the church but by the believers, by the members of Christ's church. Now according to the brother's own saying in his last communication, the first sections of his original writing was meant as a defence of this last proposition. If I heartily agree also with this last proposition and if I even taught this very view in previous articles and never taught anything different, why should these first sections of the brother's original writing have to be published? There is certainly no reason. And how can I be accused of unfairness, of quoting only such sections of the original article as suited my purpose, if I never militated against this last propostion which according to the brother forms the heart of our whole debate?

But what I did maintain in opposition to what the brother wrote is:

1. The offerings made for the support of the service are not free in the sense that one may or may not bring them as one chooses.

2. Though the ministers of the Word as well as the poor live by the contributions of the members of the church, the stipend received by the ministers of the gospel is no alms.

3. What each member should contribute for the support of the service is a sum equal to the total sum needed, divided by the number of members.

If the brother wishes to debate with me, let him concentrate with me on these issues. And let him not say that he has already proven these three issues false. He has not. Neither let him continue to admonish me to go to scripture, if I want light. According to my firm conviction, I have been reasoning solely from scripture. Thus if the brother would actually be of benefit to me, he must not simply tell me to go to scripture for light, but he must show me, that irrespective of what my conviction is, I have not reasoned from scripture. He must make this plain to me. Then he helps me. The brother's proof of the falseness of the proposition that what each must give is a sum equal to the total sum needed, divided by the number of members,— I say, the brother's proof of the falseness of this proposition is simply that the ministers of the Word as well as the poor are supported by the contributions of the members of the church. This ,according to the brother's own admission, is his proof. But the brother shall have to admit that this is no proof of the falseness of the above proposition nor of the falseness of the proposition that the stipend received by the minister of the gospel is no alms. G. M. O.

Communication From H. J. Hoekstra

Our friend and brother, the Rev. Ophoff, was kind enough to publish our objections to the budget in the Standard Bearer of October 15. We thank him for the kindness.

Our objections were met by the Rev. Ophoff in the form of a few questons, which we shall answer.

We find it impossible to quote the Rev.'s questions in full, on account of space, and therefore we will quote him abbreviated.

To begin with:— The Rev. Ophoff states that we did not reproduce correctly the three propositions advanced by him. This is true, for, we felt, space would not allow full quotations and we deemed the part quoted by us the soul of the propositions, their last parts merely explanations, we not aiming to argue against them in detail, but discussing them together in one combine.

The Rev. Ophoff requests that we answer with a YES or a NO, regarding the trueness of these three propositions. Our answer, as pointed out already in our first paper is YES, they are true, considered from a Budget viewpoint, which IS NOT MINE.

The fourth question to be answered is,—Does a man able to pay the budget in full but contributes only a part, does he not steal from the Lord and the brethren? We admit that we again did not quote the Rev. Ophoff in full, but abbreviated his statement by applying it to the poor man unable to pay the budget in full.

Now, in answering the Reverend, I say YES, the man able to contribute in full, but only giving part, is a thief, but we also claim that the man who cannot contribute in full, and refuses to see his consistory for help, steals just the same from the Lord and his brethren like as the first mentioned, for, as the Rev. has remarked in one of his propositions, — unableness to contribute in full does not relieve anybody from

duty. (And this, as we remarked, was in our eyes, tyrannical, and prooves such a system wrong, for the Lord loves the FREE GIVER, and despises a compulsory gift).

In the next paragraph it is asked:—If the budget needs a certain sum for electricity, salaries, etc. etc. does that not stand alike with a business house needing such sums? Is there any wrong in that? I say, NO; not from the standpoint of the budget, but that is not my viewpoint.

In the following paragraphs to the end the Rev. Ophoff states that I am opposed to the budget on account of I consider it unchristianlike ,and it deals with figures which gamble with the future.

This is correct and binds me to express very briefly my views.

Before we do so we must relate that the Rev. in one of the paragraphs gives a very accurate account of the church budget system, to which we raise not the least objection, comprehending that he has studied this subject very thoroughly.

Let us now express our views, as referred to above.

We also agree as to the possibility to be wrong, and, if wrong, we would like to be corrected. Now then, as it appears to us, the budget is a child of the war. Not many of our churches before the war had such a system. War, seemingly snuffed out Faith. Lack of faith sought for ways and means to help faith, and, in due season the budget was adopted. No doubt but in times of so-called PROSPERITY the budget flourished, but as soon as the manufactured depression settled upon the churches, nowhere was the budget able to raise the amounts as specified by the budget. The budget failed, the figures did not hold, and my charge, that figures gamble with the future was proven beyond dispute. Gambling, no matter in which way, or on what account is forbidden by the Scriptures, a church may not gamble with time nor with finance.

Will you see gambling? Study the county, state and city budgets, their calculations nor their figures ever harmonize, and harmony is an ornament of religion and church life.

A budget means: ASSESSMENTS, TAXATION, and COLLECTION. I believe that the people of God, the church, may not be assessed, may not be taxed, for both of them are in their souls tyrannical, they COMPEL, and God expects His people to give FREELY for love of God and love of the brethren.

The world, not the church, is carnal minded, the church is spiritual. I think Paul was possessed with such thoughts when he addressed the Galatians saying: "Who had bewitched you? Are you so foolish? having begun in the Spirit, are you now made perfect by the flesh?" The flesh alluded to refers to Judaism, Judaism in its characteristic materialism. And I imagine that if Paul today could eye our churches he would say: — You foolish Calvinists; did YOU begin in the Spirit to end today in materialism?—

It seems to me that the church, after twenty centuries of BUDGETLESSNESS, can now not exist but by a BUDGET.

We all know and realize that the SPIRIT of God is prepairing to leave the church systems, for LIFE is waning fast in the churches, which, as per prayer of Dr. Bouwma, shows to have sunk deep, deep, deep into the ugly abyss of materialism and MODERNISM.

And this materialism and modernism is a sign of the times, the times of the church of Leodecea. Hot nor cold, only fit to be spewed out. Horrible.

Much more could be said as proof that the budget does not fit in the city of Zion, but brother Ophoff cannot spare any more of his space in our S. B.

Surely, the budget fits in our time in our churches. It is an evil which cannot be cast out any more. Love is gone, and the love to give is perished, and therefore systematic giving has taken its place.

And now the question rises before my mind, Can God indeed bless systematic giving? I would appreciate very much if brother Ophoff would give his opinion about this question and the one which I ask here: Has God appointed the consistory to act as a judge regarding financial church matters?

Very Respectfully, your brother in the Lord,
J. H. Hoekstra.

Reply

The brother writes, "Our objections were met by the Rev. Ophoff in the form of a few questions." I am glad to discover that the brother felt, and what is more, also admits that, though in my former reply to him I stated that I was not interested in annuling arguments I nevertheless in the questions that I put, met or at least made an attempt to meet the brother's objections. It is to be praised in him that he admits this. I also appreciate the friendly spirit which the above communication of his breathes. Further, I am happy to learn that the brother did not evade the questions that I put, but manfully faced them.

What the brother declares in the above communication is actually this, "True it is that the member with *sufficient means* (the well-to-do members in the church) who pays into the church 50c when the budget per family calls for the sum of $1.50 is weekly stealing from the Lord and from the brethren $1.00. True it is that the member in the church is under the legal necessity of contributing to the support of the service. True it is that the contributions made for the support of the service are no free-will offering that may or may not be made as one chooses. True it is that B does not contribute more than A (who is also

a member with sufficient means) for the mere reason that the material resources of B are larger than those of A. True it is that the inability to preform a duty does not free from that duty. True it is, that the obligation to contribute to the support of the service roots in church membership. True it is, that the duty of the members in the church to contribute to the support of the service is as binding as their duty to pay for the food that each consumes."

This is what the brother declares. But the brother says more. His complete answer reads: "Yes, this is all true from the point of view of the budget. But this point of view is not mine. Hence, your propositions are not true as I see it.

But this reasoning of the brother will not at all do. The propositions with which I confronted him (and there were several of them) are true or false apart from the budget — the budget concieved of either as an action on the part of the consistory consisting in its submitting to the congregation its estimates or as an action on the part of the congregation consisting in its contributing in the envelopes. That is to say, these propositions, at least most of them, are true or false apart from the consideration of whether or no the budget is a lawful institution. It will not do therefore to say that these propositions are true *from the point of view* of the budget. Thus, even though the budget is wrong, these propositions could still be true. And even though the budget were a lawful institution in the church, these propositions could for all that still be wrong. This ought to be plain.

When the consistory estimates what sum will be needed to defray the expenses that the institution in functioning will make in the coming month or year, it makes a budget. . And the budget is the estimate. Were this doing of the consistory wrong, would it follow that the propositions to the effect that each member is in duty bound to contribute to the support of the service; that B does not contribute more than A for the mere reason that the material resources of B are larger than those of A; that inability to preform a duty does not free from that duty; that the duty of the church as institution to pay its debts is as binding as the duty of the individual members to pay for the food that each consumes; — were this doing of the consistory wrong (the doing consisting in its making a budget) would it needs follow that these propositions are also wrong? Assuredly, no.

The point is this: whether these propositions are true or false has nothing to do with whether it is right or wrong for the consistory to estimate what will be needed to enable the church as institution to function in the coming month or year. It means that these propositions must be viewed by themselves in the light not of the so-called budget system but of scripture. The question is whether the principles of action of which these propositions are the formulation are compatible with the ethics of God's Word. I am of the conviction that they are, of the conviction that it is thoroughly scriptural to say that each member shall know it to be his duty to contribute, if able, to the support of the service; that the obligation of the church as institution to pay for what it has purchased is as binding as the obligation of the individual member to pay for the food that he has purchased; that each member, if able, shall bear his share of the burden; that the rich shall bear the burden of the poor. I may again quote scripture. "Bear one another's burdens. . . ." "Owe no man anything. . . ." "Let your conversation be honest among the Gentiles." Let me now again put to the brother a few questions.

Is it true or not true that, irrespective of the doing of the consistory consisting in its appearing before the congregation with its estimates for the year and irrespective of the doing of the congregation consisting in its contributing in envelopes, the church as organization is in duty bound to pay for what it purchases, the members shall know it to be their duty to make this possible through their contributions; the well-to-do members of the church may not roll their share of the burden upon the shoulders of their brethren; the rich must bear the burdens of the poor? If it is true, the brother may not say that the propositions that I presented to him are true only from the point of view of the budget; but he must say that they are true by themselves, apart from the merits or dimerits of the budget. In penning down these propositions, I was not rising to the defence of the budget.

This is not saying that I am opposed to the budget. Fact is that I am convinced that if a consistory makes no budget it does wrong.

Before I show this, let me consider the brother's objection to the budget. "The budget," says he, "means asessments. taxation, and collection. I believe that the people of God, the church, may not be assessed, may not be taxed, for both of them are tyrannical. They compel. . . . . ."

Mark the statement, "The church may not be assessed . . ." The brother has it then that a congregation that in its spending holds itself to a budget is being assessed. We ask, by whom? And the brother's answer, "By the consistory." He does not say this in so many words; yet he says this in these words (found in his first communication), "I think it is still a matter of dispute if consistories have the power from God to judge the congregaton, the power, right, to exact from each member a stipulated sum, that pays for service, heat, seats, etc." Here it is plain that the notion of the brother is that the budget places the consistory under the terrible necessity of levying upon the congregation taxes for light, fuel, salaries, etc. But is this true? It is most untrue. Consider that to tax or assess is to *fix, charge, impose* a *certain sum* upon. The state government taxes. It fixes, determines by

itself the sum that the governed shall pay. It imposes upon, that is, commands the governed to pay the sum fixed. Finally, it penalizes the delinquent taxpayer. Now then, does a consistory, who holds itself in its spending of the contributions of the congregation to a budget, tax, assess the congregation? Assuredly it does not. A church budget, once more, is a financial estimate of the consistory that is approved by the congregation and through this approval acquires the validity that it needs to be the official budget of the church for the month or year. The consistory estimates the sum that will be needed. It estimates that so much will be needed for salaries, so much for fuel and light etc. These estimates it does not *impose upon* (and this is properly taxation, namely to impose a fixed sum upon) but submits to the congregation for approval. Now it certainly cannot be said of a consistory holding itself to a budget, that it assesses the congregation if its estimates can become the budget of the church only through their being approved and accepted by the members. Surely, the brother will see and admit this. The sum that the consistory asks the congregation to contribute is the very sum that the congregation freely chose and promised to contribute. Thus to the very budget that the congregation accepted and approved and to this budget only, the consistory holds itself. If so, how can such a consistory be accused of setting itself up as a lord or tyrant over the congregation? I do not understand. Consider that a consistory is a college of persons chosen by the congregation to manage also its financial affairs. Consider further that when a congregation approves and accepts the financial estimates of the consistory, it very actually says to the consistory, "We, the congregation, choose to provide our minister for the proper support of himself and his own with a sum that corresponds with the sum stipulated by the consistory, — the sum of, let us say, $35.00 for the week or $1680 for the year. Further, we, the congregation, choose to request you the consistory to purchase the fuel and the electricity that is needed for the proper lighting and heating of our church edifice. We, the congregation, choose to pay our organist and janitor the sums you stipulated, — the sums of, let us say, $1500 and $1400." Now I ask, has not the consistory the right to ask the congregation to provide it (the consistory) with the funds it needs to pay for the things that the congregation asked it to purchase and to provide it, the consistory, with the funds it needs to enable it to give to the pastor and the organist and the janitor those sums of money that it, the congregation, decided that these servants should have? Is it true that a consistory that comes to the congregation with this petition sets itself up as lord and master over the flock? Can it be said that such a peition is cruel, tyrannical and unchristian, darkness? Do I commit an unchristian act when I ask my neighbor to provide me with the funds to pay for the things that he asked me to purchase for him? The brothers answer certainly will and must be, "Why of course not. I see now that the charge I lodged against the budget, as it is in operation in some of your Protestant Reformed Churches — the charge namely that the budget is tyrannical and unchristian — is not true. I retract this charge wholeheartedly. For of course, I am a reasonable man. And being a reasonable and fair person, I recoil from maintaining charges that are untrue, unfair and unreasonable." This, of course, will be the brother's answer.

The budget system as it is in operation in the circle of our Protestant Reformed Churches is not tyrannical but most just and fair. The brother should consider that he now debates with a Protestant Reformed Minister, that thus he is objecting against the budget as it is in use in the circle of our churches and not as it *may be* in operation in other denominations. A budget is indeed tprannical heirarchical and thus unscriptural, if the congregation receives no opportunity to approve and accept it (and the right of approval also includes, of course, the right of disapproval). But to such an imposed budget every person who has any knowledge of right principles of Church government must be bitterly opposed. It is against such an imposed budget that the brother is pitted. And for this certainly he is to be praised. When a consistory appears before the congregation with its financial estimates, it simply gives leadership (at least it should mean to) the same as it gives leadership when it comes before the congregation with its nominations for elders and deacons. And no more than it may *impose* upon the congregation its selection of persons for the offices, no more may it impose upon the congregation its financial estimates. A consistory imposes its estimates upon the flock when it fails to give to the flock the opportunity to approve and accept its estimates. Likewise does a consistory impose upon the flock its selection of persons for the office, if it affords the flock no opportunity for approbating its selections.

So far from the truth it is that a budget, approved and accepted by the flock, is tprannical, that such a budget is, rightly considered, a safeguard against tyranny and dishonesty. Let me explain. A consistory that fails to submit its estimates to the flock for approval, will spend the contributions of the flock as it by itself determines. Such a consistory will determine by itself without consulting the flock to spend, let us say, the sum of $1000 for repairs, determine by itself to purchase without the approval of the congregation a new organ of, let us say, $5,000, determine by itself to raise without the approval of the congregation, the salary of the pastor, of the organist and of the janitor, and then straightway demand of the flock that it contribute the sums it fixed. Now such a doing of the consistory would, to be sure, have to be labelled tyranny. This is the practice in the

Roman Catholic church. But such a practice is not ours, as we are Reformed and will to adhere in our church government to Reformed principles of church Polity.

Secondly, the budget, is a safeguard against dishonesty on the part of the flock. Consider once more that a budget is comprised of estimates of the consistory, approved and acepted by the flock. The consistory through its submitting its estimates to the flock for approval, affords the flock opprotunity for declaring whether it deems itself able to raise the sums specified by the estimates. If it appears that there is no money to pay for, let us say, some contemplated repairs, the consistory's estimation of what these repairs will cost must be canceled, which means means that these repairs may not be made. The congregation certainly may not purchase such things as it cannot pay for. In the words of the brother, the church "may not gamble with the future." But so far from the truth it is that a budget makes this necessary, that a budget is rather a safeguard against this wrong.

Consider that to "gamble with the future" is to make purchases when their is no absolute assurance that what is purchased can be paid for. To illustrate, a congregation "gambles with the future" when it has installed an expensive organ for which there is little money available in the congregation. Even before such a purchase is made, the money ought to be on hand not as barrowed but as donated by the members.

But does a congregation that in its spending holds itself to a budget necessarily gamble with the future? Assuredly, no. If the budget that was adopted be a truly judicious one, the congregation does the very opposite from gambling with the future, it decides to approve only such projects that can actually be financed. Rightly considered, a congregation "gambles with the future" not merely because it adopts a budget but because the budget adopted will plunge it into debts that in all probability can never be liquidated. The brother certainly will see and be candid enough to admit the truth of this statement.

But does a congregation "gamble with the future" when it approves a budget requiring that, *if the Lord be willing, that is, if the Lord will make this possible,* the pastor receive every week the sum of $40.00 as salary the janitor $30.00 and the organist $10.00; and fixing the sums to be spent for fuel and light etc. at, let us say, $2.00? Does such a budget, as approved by the flock, bring it under the necessity of gambling with the future and with figures, of going into debt for things of which it is not known whether they can be paid for? Assuredly, not. Consider that what is decided is always that these sums shall be raised, *if the Lord be willing,* that is, if the Lord will continue to make it possible for the flock to *weekly* contribute these sums. If the Lord after some time impoverishes the flock (and then it is plainly not His will that these sums be forthcoming) the flock contributes weekly what it can. And even if the amount be so small that the pastor is compelled to do with the barrest necessities of life, he continues to serve his flock without a murmur. He will even suffer hunger and nakedness, if need be. He may and will not sue for the full amount of his salary, as someone once maintained in my presence. Scripture certainly forbids this. And it is by the scriptures that the pastor and the flock must live. And if there actually be no money wherewith to buy fuel, the congregation assembles on the Sabbath in an edifice that is unheated. Let me ask, would the brother say of himself that he gambles with the future and with finance, should he notify a friend in the Netherlands that he will visit him in the near future, if it be the will of the Lord, that is, if the Lord will make it possible for him to earn the money that is needed for a trip to the Netherlands? Indeed not. But he would have to say of himself that he gambles with the future, should he barrow the money that is needed for the journey without knowing whether he could ever repay what was loaned him.

Speaking of an impoverished congregation. Let there be no misunderstanding. When may it be said of a congregation that it is poor? When all its members without a single exception are poor. . But if there be in that congregation ten or five (or even one) member who is rich, so rich that they could, if they chose, easily jointly bear the financial burden alone, that congregation is not poor at all but rich. And if the poor members are so impoverished that they cannot contribute anything at all, the duty of the five or of the four or even of the one rich is to bear alone the burden.

The budget, says the brother, is a child of the war (he means the last world war). But the brother is mistaken here. The budget (systematic giving) goes back to Moses. It was Jehovah Himself who through Moses His servant, inaugerated systematic and orderly giving in His church. There were in Israel altogether seven sacred dues: the dues of the First-born sons, of the First-born of the Flock and Herd, of the First-fruits, of the Tithes, of the Poll Tax, of things Vowed or devoted, of the Spoils of War, and the Free-will offering. All these dues, thus also the dues of the free-will offering (Deut. 16:10-17), were, except the dues of things vowed, obligatory (that is, they had to be made), had to be made on specified occasions and in connection with specified circumstances. Thus the offering of the Old Testament church was characterized by a remarkable order and system. And of this order the will of Jehovah was the source. Now it is true that the laws that inculcated these dues waxed old and vanished away. But what did, what might not vanish away, thus what abided and had to abide is system and order in the service of God's house. Necessarily so, for God is a God of order. Is there not and must there not be order in our public service? Do our

services not begin at a specified time. Do we and must we not have an *order of worship* and a Church order comprised of some 86 articles? Is the Lord then a lover of Chaos? May there be chaos in our giving? I come upon this statement in the brother's last communication, "And now the question rises before my mind, Indeed, can God bless systematic giving?" Did the Lord bless the systematic giving of the saints of the Old covenant? He did, certainly. Orderly and systematic giving is exactly the kind of giving that the Lord will bless. Now the budget spells order and system in giving. Therefore I am for it.

The brother is addicted to the view that a service characterized by order and performed in response to the command kills love. Attend to this statement from his pen (found in his first communication)", The budget, no matter how piously arranged or deftly clothed and elaborately framed, must needs destroy love; for when demand is made, love is outwitted." I ask, Did the circumstance that Jehovah Himself brought order and system in His offerings and the circumstance that the true believers in Israel gave in response to the demand or command of their God, kill their love for His service, render it impossible for them to give out of the principle of true love? Assuredly not. If the demand outwits love, that rule of our faith and walk — the ten commandments — should be speedily discarded. The *command* and *love* are not mutually exclusive. To say this is to give expression to an unbiblical sentiment. But the very command must be loved. And if so, the believer gives from the principle of love, when giving in obedience to the command.

But the brother may say, "My contention is not that the *demand* of Jehovah but that the demand of a consistory outwits love." As has already been said, when the consistory lays its estimates before the congregation, it does not demand. What it does it to afford the congregation opportunity to approve and accept its estimates. But it imposes upon the flock no commands of its own making (doing so, it sets itself up as lord over the flock in the place of Christ) but the commands of Christ. Now Christ demands of His people that they support the ministry of the word. This command the consistory must promulgate as rulers in the church. And Christ gives to His people grace to heed this command. He writes it on the tables of their heart. This command therefore does not "outwit love."

Does the congregation make it impossible for itself to give out of the principle of love when at the beginning of the fiscal year it decides and promises before the face of God that it will support His service, that it will contribute the sums that are needed to make it possible for the consistory to carry on the Lord's work, that it will do this, the Lord willing, that is, if the Lord will in the coming year so prosper it, the flock, that it can do what as urged by love, it decided? Is such a doing, such a decision and such a promise incompatible with faith? How can it be. Consider that the resolution is that the service will be supported, that the sums specified by the consistory will be raised, the Lord willing. It means that the congregation so resolving hangs solely to the will and the counsel of the Lord, that thus it is of a mind to be patient in whatever condition of life this counsel may create for it and to praise even if this condition be such as to envolve it in tribulation. If this is not living by faith, pray, what may living by faith then consist in? Can the brother say? And what does acting and living from the principle of love consist in, if it consist not in the doing described above? Would the brother say of himself that he lives not by faith, should he decide to contribute in the coming year the sum of $100 to the poor fund, *if the Lord be willing;* should he be decided to regularly go up to the house of God on the Sabbath, *if the Lord be willing?*

It is an excellent thing that the congregation at the beginning of the year decides as before the face of God to maintain through its gifts the service, the same as it is an excellent thing that parents on the occasion of the baptism of their child, promise before His face that they will bring up their child in the nurture and admonition of the Lord. Is there need of such a decision? There is considering how prone the believer is to be drawn away by the lusts that still riot in his bosom, drawn away from the word of God and from duty.

In fine, I am heartily in favor of the budget for the following reasons:

1. It is thoroughly biblical (the budget goes back to Moses).

2. It provides the congregation with the oportunity of approving the estimates of the consistory and thus insures the proper and needed co-operationn between the consistory and congregation respecting the finances of the church. It is thus the very opposite from a heirarchical usage.

3. A judicious budget is a safeguard against reckless unwarranted spending on the part of the church.

4. It brings order and system in the offering of the congregation and thus renders the offerings pleasing to the Lord as He is a God of order as is evident from the remarkable order that characterized the temple service.

5. It is altogether compatible with true faith and love.

6. It brings the members of the congregation together in the beginning of the year and has them promise and decide as before the face of the Lord that, the Lord willing, they through their gifts will properly maintain His kingdom causes. ,For these reasons, every church should have the budget. So here is my reply to the brother, H. J. Hoekstra. G. M. O.